

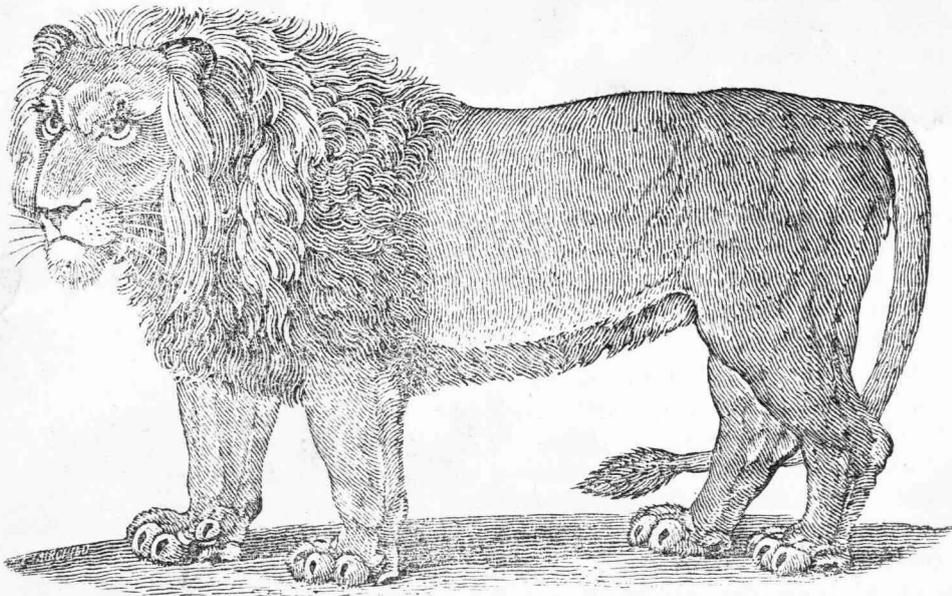
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΡΤΙΟΣ. 1839.]

[ΑΡΙΘ. 27.]

Ο ΛΕΩΝ.

ΟΙ μεγαλύτεροι λέοντες έχουν ως τεσσάρων πηχῶν μῆκος ἀπὸ τὸ ρύγχος ἕως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ουρᾶς, ἧτις εἶναι καὶ αὐτὴ σχεδὸν δύο πήχεις μακρά. Τὸ ὕψος τῶν μεγαλητέρων εἶναι δύο πηχῶν καὶ ἐπέκεινα. Ἡ λέαινα, οὕσα καθ' ὅλα περίπου ἐν τέταρτον μικρότερα τοῦ λέοντος, στερεῖται καὶ ἀπὸ χαίτην.

Τὸ σχῆμα καὶ βοδισμα τοῦ ἀξιολόγου τετραπόδου τούτου εἶναι τολμηρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἐχει μεγάλην κεφαλὴν, ὠτία στρογγύλα, ὄφρῳς ἀφθόνοους, καὶ ὀφθαλμοὺς πυρῶδεις, ἰδιαιτέρως πῶς λάμποντας, ὅταν ὀπωσοῦν ἐρεθισθῆ. Τὸ στήθος εἶναι δασύ, τριχώδης πρὸς τὸ ἄκρον ἢ οὐρὰ, χαίτη δὲ ὑποκιτρίνη μελαγχροῖνος κρέμεται εἰς τὰ πλαγία τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ τραχήλου του. Τὸ κυριεῖον αὐτοῦ χρῶμα εἶναι χλωμοκίτρινον, ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὅμως καὶ τῆς γαστρὸς ἀνοικτότερον, κλίνον εἰς τὸ λευκόν. Ἡ σωματικὴ αὐτοῦ σύστασις καὶ τὰ ἐκπληκτικὰ κινήματα δεικνύουν ὅτι ἔχει ὀστά, νεῦρα, καὶ μυῶνας ἰδιαιτέρως πῶς συνηρμολογημένα, παρέχοντα εἰς αὐτὸν δύναμιν θαυμαστὴν καὶ διώκη καὶ νὰ χαλαρὰ τὰ πρὸς τροφήν του ζῷα. Μ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μέγεθος καὶ πάχος, τόσον ἀπέχει τοῦ νὰ φαίνεται δυσκίνητος ἢ χονδροειδής, ὥστε δικαίως ἐμπορεῖ νὰ θεωρῆται ὡς τύπος ἰσχύος καὶ δραστηριότητος.

Ὅταν παροργισθῆ, ὑψώνει τὴν χαίτην, ἀκοντίζει πῦρ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ρυτιδώνει φρικωδῶς τὰς παρεῖας καὶ τὸ μέτωπον, δεικνύει τοὺς φοβεροὺς αὐτοῦ ὀδόντας, καὶ παριστάνει ἀγρίον τι καὶ μεγαλοπρεπὲς θῆρα, ἀδύνατον νὰ περιγραφθῆ. Οἱ διαπεραστικοὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔχουν μεμβρανὰν, τὴν ὁποῖαν δύναται κατ' ἀρέσκειαν ν' ἀπλόνη ἐπονῶθεν αὐτῶν, καὶ ἧτις πιθανὸν νὰ ἐγέννησε τὴν κοινὴν δόξαν, ὅτι πάντοτε κοιμάται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς. Οἱ ὀδόντες, διατεταγμένοι ὡς οἱ τοῦ κατου, εἶναι σκληρότατοι· αἱ σιαγόνες μεγάλαι καὶ δυναταί· καὶ τὰ κέντρα τῆς γλώσσης τόσον ὀξεία, ὥστε σχίζουν τὸ δέρμα τῶν πλειοτέρων ζώων. Ἐπειδὴ βρυχώμενος βάλλει τὸ στόμα καταγῆς, ὁ ἦχος ἀπλόνει ἐξίσου μακρὰν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τις τὸ καταντὸ μέρος, ὅθεν προέρχεται. Τοῦτο αὐξάνει ἐπιπλέον τὸν εἰς τὰ ζῷα ἐμπνεόμενον τρόμον, τὰ ὁποῖα φοβισμένα φεύγουν ἔνθεν κάκειθεν, καὶ πολλάκις εἰς τὰ σκοτεινὰ τρέχουν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅθεν προέρχεται ὁ Σόρυβος.

Γεννᾶται δὲ ὁ λέων εἰς τὰς θερμότερας χώρας τῆς Ἀσίας· ἀλλὰ πλεονάζει μᾶλλον εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Ἀφρικῆς, βασιλεύων ἐπάνω τῶν ἀδυνατωτέρων τετραπόδων.

Συνήθως κατοικεῖ τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους· βλέπεται δὲ σπανίως τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τὸν ἐνοχλεῖ τὸ πολὺ φῶς· ἀλλ' ὅπταν ἡ νύξ πλησιαζῇ, ἀφίκει τὸ σπήλαιόν του, καὶ περιφέρεται ζητῶν ἄγρην, βρυχώμενος τρομερὰ, καὶ φοβίζων τὰ πλείω τῶν ζώων ὅσα τὸν ἀκούουν. Εἰς μόνος κτύπος τοῦ ποδὸς του συντρίβει τράχηλον ἵππου· μετὰ τὴν οὐρανὸν του καταβαλλεῖ ἄνδρα δυνατόν· σηκώνει δ' εὐκόλως βοῦν μετρίου μεγέθους, ἢ καὶ βόβαλον, ἐλαφρῶμένον ἀπὸ τὰ ἐντόσθια του. Εἰς τὸ φανερὸν δὲν προσβαλλεῖ καθ' ὅποιονδήποτε ζώου, ἐκτὸς ἂν παροργισθῇ, ἢ ἂν στενοχωρηθῆται ἀπὸ πείναν· ἀλλ' εἰς τοιαύτην περίστασιν, λέγεται ὅτι οὐδὲ κίνδυνον φοβεῖται, οὐδὲ ἀντίστασις τὸν ἀποκρούει. Συλλαμβάνει δὲ τὸ θήρευμα πηδῶν κατεπάνω του ἀπὸ μέρος ἀπόκρυφον· ἂν ὅμως ἀποτύχη, σπανίως ἐπιχειρεῖ καὶ δεύτερον πηδήμα κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἀλλ' ἐπανέρχεται ἡσύχως εἰς τὸ δάσος ὅπου ἐκεῖτο ἐνεδρεύει. Ὅταν πιάσῃ ζῶον, τὸ τινάσσει κατω, σπανίως δὲ δαγκάνει αὐτὸ πρὶν δώσῃ τὴν θανατηφόρον πληγὴν, τὴν ὁποῖαν γενικῶς συναθεύει μετὰ τρομερὸν βρυχήμα. Φαίνεται νὰ προτιμᾷ τὸ κρέας Ὀττεντότου ἀπὸ τὸ κρέας Εὐρωπαϊοῦ, ἔσως διότι ὁ πρῶτος δὲν εἶναι καταφορτωμένος ἀπὸ ἐνδύματα. Δεύτερον τοῦ Ὀττεντότου ἔχει τὸν ἵππον· νοστιμεύεται δὲ πολὺ καὶ τὸν ἐλέφαντα καὶ τὴν κάμηλον. Τὰ δὲ πρόβατα, ἔσως διὰ τὸ μαλλωτὸν αὐτῶν δέρμα, σπανίως τὰ ἐνοχλεῖ. Μετὰ τοὺς ἰσχυροὺς ὀδόντας του συντρίβει ὅσα εὐκολώτατα· πολλὰκις δὲ καταπίνει τὰ κλασματὰ των μετὰ τῆς σαρκός. Ἐρεθισμένος, ἢ πεινασμένος ὢν, στήνει τὴν χαιτήν, καὶ κτυπᾷ τὴν οὐρὰν ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα καὶ τὰς πλευράς· εἰς τοιαύτην δὲ περίστασιν ῥιψοκινδυνεύει παραπολὺ ὅποιος τὸν πλησιάσῃ· ἀλλ' ὅταν ἡσύχαζῃ ἢ χαίτη καὶ ἡ οὐρὰ, καὶ τὸ ζῶον εὐρίσκειται εἰς διαθεσὴν εἰρηκτικήν, ὁδοιπόροι ἐμποροῦν γενικῶς νὰ περάσωσι πολλὰ πλησίον αὐτοῦ μ' ἐντελὴ ἀσφαλειαν.

Ἡ θήλεια, μολονότι φυσικῶς ἀδυνατωτέρα, καὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον δειλωτέρα τοῦ ἄρρενος, εἶναι ὅμως ἀγριωτέρα ἐκείνου εἰς ὑπερασπισίν των νεογνῶν της, κάμνουσα μετὰ τόλμην μεγαλητέραν τὰς ἐπιδρομάς αὐτῆς, σκοτόνουσα ὁποιαδήποτε ζῶον ἀπάντησιν, καὶ φέρουσα τὸ αἵματοσταγὲς εἰς τὰ τέκνα της. Ὅταν προσβληθῇ ἐνώπιον αὐτῶν, φαίνεται νὰ μὴν αἰσθάνεται τὰς ἰδίας της πληγὰς· μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τοὺς ἐχθρούς της, ἢ σώζει τὰ νεογνά, ἢ θυσιαζέται ὑπὲρ αὐτῶν.

Ὁ περιηγηθεὶς τὴν Ἀφρικὴν κύριος Burchell ἱστορεῖ ἀξιολογόν τι μετὰ τὸν λέοντα συναπαντημα, τὸ ἀκόλουθον·

Ἐν τῇ δύο μίλια ὠδοποροῦσαμεν ἐπὶ τῶν ὄχθῶν τοῦ ποταμοῦ, αἵτινες κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἀφονοῦσαν ἀπὸ ὑψηλῶς σχοίνους. Οἱ σκύλοι εὐχαριστοῦντο πολὺ περιφερόμενοι νὰ ἐξετάσωσι πάντα δασὺν τόπον· τέλος δὲ, ἀπήντησαν κατὰ μετὰ τῶν σχοίνων, τὸ ὅποιον ἔκαμεν αὐτοὺς ν' ἀρχίσωσι σφοδρότατον γαῦγισμα.

Ἐπιπεύθημεν ἀμίσως, καὶ παρατηρήσαντες ἐβεβαιώθημεν, ὅτι λόντες ἦσαν ἐκεῖ. Ἐθαῤύναμεν λοιπὸν τοὺς σκύλους νὰ ἐκβάλωσιν αὐτοὺς, καὶ μετ' ὀλίγον ἴδαμεν λέοντα καὶ λέαιναν. Αὕτη μὲν ἐξέφυγεν ὑπὸ σκίπνῃ τῶν σχοίνων· ὁ δὲ λέων ἐξῆλθεν ἀταραχῶς, καὶ σταθεὶς μᾶς ἐκύτταξε. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤσανθημεν ὅτι δὲν ἦτον ἀκίνδυνος ἡ θέσις μας, ἐπειδὴ τὸ ζῶον ἐφαίνετο ἐτοιμαζόμενον νὰ πηδήσῃ κατεπάνω μας, καὶ ἡμεῖς ἐστέκαμεν ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὀλίγους μόνον πῆχεις μακρὰν, οἱ πλείωτεροι ἀπὸ ἡμᾶς πεζοὶ καὶ ἄοπλοι, χωρὶς τρόπον νὰ σωθῶμεν. Καὶ αὐτὸς ἐγὼ εὐρέθημι τότε πεζὸς, ἦτο δὲ ἀνωφελῆτον νὰ ζητήσω νὰ φύγω. Ἐλαβα λοιπὸν τὰ μέτρα μου ὅσον ἠδυνάμην καλὰ, μετὰ τὰ πιστόλιά μου εἰς τὴν χεῖρα, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσω ὅσοι δὲ εἶχαν τουφέκια, ἔστεκαν ταυτοτρόπως ἠτοιμασμένοι. Ἀλλὰ τώρα ἄρμησαν οἱ τολμηροὶ σκύλοι ἀναμέσον ἡμῶν καὶ τοῦ λέοντος, καὶ περικυκλώσαντες αὐτὸν, ἐγαῦγίζαν σφοδρότατα. Ἀξιοθαύμαστος ἦτον ἡ γενναϊότης τῶν πιστῶν ταύτων ζώων· ἐπροχώρησαν ἕως εἰς τὸ πλάγιον τοῦ εὐμεγέθους κτήνους, καὶ ἔστεκαν μεγαλοφῶνως κρίζοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δείχνωσι τὸν ἐλαχιστον φόβον. Ὁ λέων, συναισθανόμενος τὴν ἰσχύον του, ἔμενον ἀκίνητος ἀπὸ τὰς θορυβώδεις αὐτῶν ἐπιχειρήσεις, πρὸς ἡμᾶς ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν. Μίαν στιγμὴν οἱ σκύλοι, ἰδόντες οὕτω ἐνησυχολημένους τοὺς ὀφθαλμοὺς του, εἶχαν προχωρήσειν πολλὰ πλησίον εἰς τοὺς πόδας του, ἐφαίνοντο δὲ ὡς νὰ ἤθελαν τωόντι νὰ τὸν πιάσωσιν· ἀλλ' ἔλαβαν οἱ ἄθλιοι τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀφροσύνης των· διότι, χωρὶς νὰ ταράξῃ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ στάσιμον, μόνον ἐσαλευσε τὸν πόδα του, καὶ παρευθὺς ἔπεσαν δύο νεκροί. Μετὰ τὸσον δ' ὀλίγον κόπον ἔκαμε τοῦτο, ὥστε μόλις ἦτον ἐπαισθητὸν τίνι τρόπῳ ἐφονεύθησαν. Ἐκ τοῦ καιροῦ, τὸν ὅποιον ἐκερδήσαμεν διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν σκύλων, δὲν ἐχάσαμεν οὔτε λεπτόν· ἐσίραμεν κατ' αὐτοῦ· μία πάλλα διεπέρασε τὴν πλευράν του, καὶ τὸ αἷμα ἤρχισε πύραυτα νὰ ῥέῃ, ἀλλ' ἔστεκεν ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Δὲν εἶχαμεν πλὴν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἐμελλε νὰ πηδήσῃ κατεπάνω μας· πᾶν τουφέκιον ἐγεμίσαμεν εὐθύς· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν εὐρίσθημεν λανθασμένοι, καὶ μετὰ γαῤῥῶς ἴδαμεν αὐτὸν ἡσύχως ἀναχωροῦντα, ἂν καὶ εἶχα ἐλπίσειν νὰ δυνηθῶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς νὰ πιάσω τὸν πόδα του ἀκινδύνως. Ὁ λέων οὕτως ἐκρίθη ἀπὸ τὴν συνοδίαν μας ἕνας τῶν μεγαλητέρων, καὶ μ' ἐφάνη, ὡς τὸν ἐμίτησα συγκρίνων αὐτὸν μετὰ τοὺς σκύλους, ἰσομεγέθους μετὰ βοῦν, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ὀγκώδης. Ἦτο βέβαια ἐπίσης μακρὺς, μολονότι κατώτερος τὸ ἀνάστημα· καὶ ἡ δαψιλὴς χαιτή ἔκαμνε αὐτὸν νὰ φαίνεται τρομερώτατος. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὸ εἶδος τῶν λεγαμένων ἀπὸ τοῦ Ὀττεντότου μαύρων λέοντων, διὰ τὸ μαυρότερον τῆς χαιτῆς χρῶμα· οὗτοι νομίζονται μεγαλητέροι καὶ κινδυνωδέστεροι ἀπὸ τοὺς λευκοὺς καλουμένους λέοντας.

Ἄλλος περιηγητὴς κατὰ τὴν Νότιον Ἀφρικὴν ἱστορεῖ τὰ ἐπόμενα· Τὰ ἀμύξια μας, ὑποχρεωθέντα νὰ κομῶσι μεγάλον γῦρον, ἐφθασαν τέλος παντῶν ἐστῆσαμεν δὲ τὴν σκηνὴν, καὶ ἀφοῦ ἐτακτοποιήσαμεν τὰ παντα, ἐπλάγισαμεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μᾶς ἐξυπνισεν ἡ ταραχὴ· διότι περὶ τὸ μεσονύκτιον τὰ βοσκήματα καὶ ἄλογα, τὰ ὅποια ἔστεκαν εἰς τὸ μέσον τῶν ἀμαξίων, ἤρχισαν νὰ πηδᾶσι καὶ νὰ τρέχωσι, καὶ εἰς τῶν ἀγωγιατῶν νὰ φωνάζῃ, ὥστε καθεὶς ἄρμησεν ἔξω μετὰ τὸ τουφέκιόν του. Τρίσκοντα περίπου βήματα ἀπέχων τῆς σκηνῆς ἔστεκε λέων, ὅστις, ἰδὼν ἡμᾶς, ἐπροσπάτησεν ἄλλα τόσα βήματα μακρότερον, ὅπισθεν μίαν ἀκονθῆς, φέρων κατὰ μετ' αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἐγὼ ἐνόμισα βώδιον· ἐρρίψαμεν ὑπὲρ τὰς ἐξήκοντα βολὰς εἰς τὴν ἀκανθάν, καὶ κατετρυπήσαμεν αὐτὴν· δὲν ἔφην ὅμως κίνημά τι. Ὁ νοτιανατολικὸς ἄνεμος ἐφύσα δυνατὰ, ὁ οὐρανὸς ἦτον αἴθριος, καὶ ἡ σελήνη ἔλαμπε καθαρώτατα, ὥστε ἠμποροῦσαμεν εὐκόλως νὰ διακρίνωμεν τὰ τοσοῦτον ἀπέχοντα.

Ἀφοῦ καθυσάχασαν πάντα τὰ ζῶα, καὶ ἤρχισαν νὰ βλέπω ἂν ἡμεῖς κατὰ πάλιν εἰς εὐταξίαν, παρετήρησα ὅτι ἔλειπεν ὁ φύλαξ ἀπ' ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς. Ἐφωνοζαμεν μ' ὄλην μας τὴν δύναμιν, ἀλλ' εἰς μάτην οὐδεὶς ἀπεκρίθη· ὤθεν ἐσυμπεράναμεν ὅτι ὁ λέων εἶχε τὸν ἐπορευῆ. Τρεῖς τέσσαρες ἐπροχώρησαν μετὰ πολλῆς προσοχῆς εἰς τὴν ἀκανθάν, διὰ νὰ ἴδωσιν ἂν ἠμποροῦν νὰ ἀνακαλύψωσιν ἔχνος τι τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὑπέστρεψαν κατατρομασμένοι, διότι ὁ λέων, σηκωθεὶς, ἤρχισεν νὰ βρυχᾶται. Εὗρηκαν δὲ τὸ τουφέκιον τοῦ φύλακος, καὶ τὸν σκοῦφον καὶ τὰ σάνδαλά του. Ἐσύραμεν πάλιν περὶ τὰς ἑκατὸν βολὰς εἰς τὴν ἀκανθάν, πλὴν λέοντα δὲν ἐβλέπαμεν· ὤθεν ἐσυμπεράναμεν ὅτι ἐσκοτώθη ἢ ἔφυγε. Διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν, ἐπέμψαμεν ἕνα, δώσαντες εἰς αὐτὸν ἀναμμένον δαυλόν. Ἀλλ' ὡς ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀκανθάν, ὁ λέων ἐβρυξε τρομερὰ, καὶ ἐπήδησε κατεπάνω του· ἐρρίψεν ἐκεῖνος τότε τὸν δαυλόν, οἱ δὲ λοιποὶ ἔσυραν περὶ τὰς δέκα βολὰς, ὥστε ὁ λέων ὠπισθοδρόμησεν εἰς τὸν πρότερον αὐτοῦ τόπον.

Ὁ ῥιψοκινδυνεύων εἶχε πέσειν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀκανθῆς, καὶ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν δυνατόν ἄνεμον, ἤρχισεν νὰ ἀναδίδῃ μεγαλὴν φλόγα, ὥστε ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν καθαρώτατα διὰ μέσου αὐτῆς. Ἐξηκολούθησαμεν τὴν πυροβολῆσιν· ἡ νύξ παρήλασε, καὶ ἤρχισαν τὰ χαράγματα· πᾶς ἕνας τώρα ἐνεψυχώθη, καθότι, ἐπειδὴ ἡ ἀκανθὰ εὐρίσκειτο εἰς τοὺς πρόποδας ἀποτόμου λόφου, ὁ λέων δὲν ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ ὀλοτέλα. Ἐπτά, λαβόντες θέσιν εἰς τὰ μακρυνώτερα ἀμάξια, ἐφύλατταν αὐτὸν, ὥστε νὰ σκοπεύσωσιν ἐναντίον του ἂν ἤθελεν ἐκβῆν. Τέλος, πρὶν καλοφέγῃ, ἐπροπάτησεν ἄνω τοῦ λόφου μετὰ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ στόμα του· ἐρρίψαμεν δὲ τεσσαράκοντα βολὰς, χωρὶς κάμμία νὰ τὸν εὗρη, ἂν καὶ τινὲς ὑπῆγαν σιμώτατα. Ὅσακις τοῦτο συνέβαινον, ἔστρεψεν ὁ λέων πρὸς τὴν σκηνὴν, καὶ ἤρχετο βρυχώμενος

πρὸς ἡμᾶς· εἶμαι δὲ γνώμης, ὅτι, ἂν τὸν ἐκτυποῦσε κάμμία πάλλα, ἤθελεν ὀρμήσειν κατὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς σκηνῆς.

Ἀφοῦ τέλεια ἐξημέρωσε, τινὲς φρονούντες ὅτι ὁ λέων πρέπει νὰ ἐπληρώθῃ, καὶ μάλιστα νὰ ἐφόφῃσε διὰ τὴν πληγὴν, ἤθελον νὰ ὑπαγῶσιν εἰς ζήτησιν αὐτοῦ, ὥστε τοῦλάχιστον νὰ εὗρωσι καὶ νὰ θάψωσι τὸ πτώμα τοῦ συντρόφου των, τὸν ὅποιον ὑπέθεταν ὅτι ὁ λέων διὰ τὴν ἀδιοκοπον πυροβολῆσιν δὲν εἶχε λαβεῖν καιρὸν νὰ καταφογῇ εἰς τὸ διασπῆμα τῆς νυκτός. Τοὺς ἔδωκεν τὴν ἀδειαν, μετὰ συμφωνίαν νὰ λαβῶσι πολλοὺς ἐνόπιους Ὀττεντότους, καὶ νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύσωσιν. Ἐπτά λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνθρώπων μου, βοηθούμενοι ἀπὸ τεσσαράκοντα τρεῖς Ὀττεντότους, ἠκολούθησαν τὰ ἔχνη τοῦ θηρίου, καὶ ἤσαν αὐτὸ ὡς ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν, κείμενον ὀπισθεν μικροῦ θομνοῦ. Οἱ Ὀττεντότοι ἐφώναζαν, καὶ αὐτὸς, πηδήσας ἐπάνω, ἔτρεξε νὰ φύγῃ, ἐκεῖνος δὲ ὄλοι τὸν ἠκολούθησαν. Ὁ λέων τέλος ἐγύρισεν, καὶ, βρυχώμενος τρομερώτατα, ἄρμησεν μέσα εἰς τὸ πλῆθος. Οἱ ἀνθρώποι μου, ἀποσταμένοι καὶ συγκυρῶμενοι ἀπὸ τὸ τρέξιμον, ἐπυροβολῆσαν μὲν, πλὴν ἀπέτυχαν· ἐκεῖνος τότε, λαβὼν ἀκόμη θάρρος πλείωτερον, ἔπεσε κατεπάνω των. Ὁ ὀπλαρχηγὸς τώρα ἔκαμε πρᾶξιν γενναίαν εἰς βοήθειαν δύο ἀνθρώπων του· τὸ τουφέκιον τοῦ ἐνὸς δὲν εἶχεν ἐπάρειν φωτίαν, ὁ δὲ ἄλλος ἀπέτυχεν· ὁ λέων ἦτον ἤδη σιμῶ των, καὶ ὁ ἀρχηγὸς Ὀττεντότος, βλέπων τὸν κίνδυνον, ἐμβῆκεν εἰς τὴν μέσην τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ λέοντος, τόσον ὅμως πλησίον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τοῦ θηρίου ἤγγιζαν τὸ ἐπανωφόριον του. Μετὰ θαυμαστὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ταχυκινήσιαν ἀπέρριψε τὸ φόρεμα, καὶ ἐμαχαίρωσεν αὐτό. Πύραυτα, δραμόντες οἱ ἄλλοι Ὀττεντότοι, τὸ ἐμαχαίρωσαν καὶ αὐτοί. Μ' ὄλον τοῦτο, ὁ λέων δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ βρυχᾶται καὶ νὰ πηδᾷ, καὶ μάλιστα ἐσύντριψε μερικὰ τῶν ὄπλων των. Ἐωσοῦ μία πάλλα, εὐροῦσά τον εἰς τὸ ὄμμα, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ γυρίσῃ ἄνω κατω, καὶ τότε πλέον τουφεκισθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐσκοτώθη. Ἦτο δὲ θηρίον μεγαλώτατον, καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχεν ἀρπάσειν καὶ καταφάγειν ἕνα Ὀττεντότον.

ΑΓΡΙΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ.

Εἰς τὸ νοτιανατολικὸν ἄκρον τῆς Γαλλίας, πλησίον εἰς τὰ Ἰταλικά σύνορα, εὐρίσκονται ἀνθρώποι τινὲς

εἰς ἀγρίαν σχεδὸν κατάστασιν. Μόνον αὐτῶν ἔργον, ἐκτὸς ὀλιγοτάτης αἰγοτροφίας καὶ γεωργίας, εἶναι ἡ ἀνδρακοποιία. Αἱ καλύβαι αὐτῶν εἶναι ἀγροικότατα κτισμένοι ἀπὸ λάσπην ἢ πέτρας, ἓνα μόνον ἔχουσαι θάλαμον, ὅστις ὅμως φαίνεται ὡπιοσὺν διηρημένους τὸ πάτωμα χωρίζεται εἰς τρία μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ σαλα ἢ ἀριστητήριον, τὸ δὲ κοιτῶν, καὶ τὸ ἄλλο κτηνοστάσιον. Εἰς τὸ ἀριστητήριον ἔχουν δύο πέτρας, αἰτίνες χρησιμεύουν ὡς πυρεστία· τρεῖς τέσσαρες μεγαλήτεροι πέτραι ἢ κορμὸι ξύλου συνιστοῦν τὰς καθέκλας τῶν. Καπνοδόχη δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον τρύπα εἰς τὴν στέγην διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός. Εἰς τὴν μέσην τοῦ πατώματος εἶναι ὁ κοιτῶν, ἐστρωμένος ἀπὸ ἄχυρα ἢ ξηρὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ἀλλάσσονται σπανιώτατα· ἐπὶ τῆς κλίνης δὲ ταύτης πλαγιαζοῦν ἀναμεμιγμένοι ὄλοι, πατὴρ, μήτηρ, καὶ τέκνα. Ἡ στέγη ὅμως δὲν τοὺς χρειάζεται παρά τὸν χειμῶνα· διότι τὸ καλοκαίριον κοιμῶνται ὄλοι ὑπαίθριοι· εἶναι μάλιστα πολλότατοι, εἰς τοὺς ὁποίους οὐδέποτε χρησιμεύει ὁ κοιτῶν, ἐπειδὴ κοιμῶνται πάντοτε εἰς τὸ ὑπαίθριον, ὅσον καὶ ἂν ἦναι τὸ ψύχος ἢ ἡ δυσκρασία τοῦ καιροῦ. Ἡ τρίτη διαίρεσις ἀπονέμεται εἰς τοὺς δνοὺς, οἱ ὅποιοι τόσον καλῶς εἶναι γυμνασμένοι, ὥστε σπανίως ὑπερπηθοῦν τὴν γραμμὴν, ἥτις χωρίζει τὸ οἶκον ἀπὸ τὸ οἶκον τοῦ κυρίου τῶν.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀγνοοῦν τὴν καθαριότητα, ὄχι ὀλιγώτερον παρά τὴν τρυφήν· αἱ κατοικίαι, ὡς καὶ τὰ πρόσωπά των, ἀπιδιάζουσι τὸν θεατὴν· τὰ μαλλία κρέμονται συμπεφυρμένα εἰς τοὺς ὤμους, καὶ τὰ γένεια δὲν ἐγγίζονται ποτέ, ἕως οὗ νὰ ὑπερμακρύνωσι· τότε δὲ ἀφαιροῦν αὐτὰ μὲ μάχαιραν ἢ ἄλλο κοπτερόν ὄργανον. Ἡ ἐνδυμασία των γίνεται ἀπὸ χονδρὸν ὑφασμα, κομμένον χωρὶς τινὰ τέχνην. 'Μίαν τῶν ἡμερῶν,' λέγει ὁ Γάλλος συγγραφεύς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐραυζόμεθα ταῦτα, 'ἶδα ἓνα τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὅστις, ἀφοῦ ἠγόρασε κομμάτιον πανίου, ἐκβαλε μάχαιραν ἀπὸ τὴν ζώνην του, κ' ἔκαμε δύο τρύπας εἰς αὐτὸ, διὰ τῶν ὁποίων ἐπέρασε τοὺς βραχίονάς του, ἔπειτα δὲ μὲ δύο μεγάλα ξύλινα καρφοβέλονα ἐστερέωσεν ἐπάνω του τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ἐπανωφόρεμα.'

Εἰς τὸ διαστήμα τοῦ καλοκαιρίου οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γενικῶς κοιμῶνται τὴν ἡμέραν· κάποτε βλέπονται εἰς τὴν κορυφὴν βράχου, εἰς μεγαλὴν βακτηρίαν ἐπιστηριγμένοι, σκεπασμένοι ἀπὸ δέρματα, καὶ διόλου ἀκίνητοι. Τὰς νύκτας διαγούσι εἰς τὰ δάση μεταξὺ τῶν βραχῶν, τὰς αἶγας φυλασσόντες ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν λύκων, οἵτινες ὑπερπερισσεύουν εἰς τὰ δάση ταῦτα. Αἱ ὀξεῖαι δὲ καὶ ἄγρια κρυνγαὶ τῶν φοβίζουσι τοὺς κατὰ τύχην ἐκεῖ ὀδοποροῦντας.

Φαίνονται σχεδὸν ἄμοιροι ἀπὸ ἰδέας. Ὅταν ὀμιλοῦσι πρὸς αὐτοὺς ξένοι, εἴτε εἰς πανηγύρεις, εἴτε εἰς ἄλλα μέρη ὅπου ἡ ἀνάγκη τοὺς βιάζει νὰ προστρέξωσιν, ἀπακρίνονται μόνον ναί, ἢ ὄχι, ἢ συχνότερον κομμοῦν σχῆμα τι ἀνυπομονησίας, ἢ καὶ χασκουν ὡς μωροί. Μεταξὺ τῶν σπανίως συνομιλοῦν· πληκτικὴ τις σιωπὴ

κυριεῦει εἰς τὰ οἰκήματα καὶ τὰ δάση αὐτῶν, τὴν ὁποίαν δὲν διακόπτουν εἰμὴ ὀξεῖαι κρυνγαὶ καὶ ἄγριοι ὀλολυγμοί.

Μ' ὅλα ταῦτα, δὲν κατηγοροῦνται ὡς σκληροὶ, οὐδ' ἐνοχλοῦν κατὰ τινὰ τρόπον τοὺς πολιτισμένους αὐτῶν γείτονας, ἢ τοὺς ξένους, ὅσοι κατὰ τύχην ἐμβῶσιν εἰς τὰ ὄρια τῶν· εἶναι ἀπλῶς ἀμαθεῖς, καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον· διότι σχολεῖα, ἢ ἄλλοι τρόποι διδασκαλίας, δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν, καὶ προσέτι στεροῦνται, διὰ τὴν τοποθεσίαν αὐτῶν, πάσης σχέσεως μὲ πλεόν καλλιεργημένους λαούς.—οὔτε ἀπὸ παράγγελμα, οὔτε ἀπὸ παραδειγμα ὠφελήθησαν ποτέ. Αἱ μόναι ἰδίαι, τὰς ὁποίας ἔχουν ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς ἀμέσους χρείας τῶν, εἶναι ἡ πίστις ἀξιογέλαιτων τινῶν οἰωνῶν, παλαι ποτὲ γενικῶς παραδεδομένων εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐσχάτως ἐγένετο μικρὰ τις ἠθικὴ βελτίωσις τῶν ἡμιαγρίων τούτων, χρεωτομένη εἰς τοὺς φιλανθρωπικούς ἀγῶνας τῶν ἱερίων τῆς περιχώρου· παρεκκλήσια τινὰ ὠκοδομήθησαν ἐπὶ τῶν μεθούριον, καὶ ὀλίγοι τινὲς ἀκροάζονται τὰ ἐκεῖ παραδιδόμενα ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς μαθήματα. Μὲ τοιαῦτα μέσα, πλεόν ὅμως ἐκτεταμένα, καὶ μάλιστα βοηθούμενα ὑπὸ τῆς κατασκευῆς δρόμων διὰ τῆς χώρας αὐτῶν, ἐνδέχεται γρήγορα νὰ πολιτισθῶσι, καὶ οὕτω ν' ἀποβάλλῃ ἡ Γαλλία τὸ δνειδος ὅτι ἔχει κατοίκους τόσον πολὺ μᾶλλον τῶν λοιπῶν Εὐρωπαϊῶν ἐξευτελισμένους.

Ἡ ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

ΜΕ ποῖα λόγια δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν πᾶσαν τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ; Οἱ οὐρανοὶ, ἡ γῆ, ἡ θάλασσα, καὶ μάλιστα πᾶσα ἡ κτίσις, μεγαλοφῶνως ἀναγγέλλουσι τὴν ἀγαθότητά του. Εἰς πάντα εἶναι καλὸς ὁ Θεός, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ του εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλα τῶν χειρῶν του τὰ ἔργα. Ποτὲ ὅμως δὲν φαίνεται ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ καθαρώτερον παρ' ὅταν εἰσακούῃ τοῦ λαοῦ τῶν τὰς προσευχῶν. Δὲν ἀκούει μόνον τὰς προσευχὰς των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνταμείβει διότι ἔρχονται καὶ ζητοῦσιν ἀπ' αὐτόν.

Πράττουσι οἱ ἄνθρωποι τοιοῦτοτρόπως; Ἐπεριποιήθη ποτὲ κανεῖς οὕτω πτωχὸν ζητοῦντα ἐλεημοσύνην; Ἐλαβεν αὐτὸς ποτὲ ὄχι μόνον ἐλεημοσύνην καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιθυμίας του, ἀλλὰ καὶ μὲγάλον βραβεῖον διὰ τὰς ἐνοχλήσεις του;

Τοῦτο ὅμως πραττεῖ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς παρακαλοῦντας αὐτόν. Τοὺς ἀνταποδίδει εἰς τὸ φανερόν, καὶ τοὺς χαρίζει ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπ' ὅσα ζητοῦσιν ἢ καταλαμβάνουσι.

Ὁ Σολομὼν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεὸν σοφίαν καὶ συνέσιν διὰ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαόν του, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔδωκε ταύτας, καὶ προσέτι ὅσα δὲν ἐζήτησε, πλοῦτον δηλαδὴ καὶ δόξαν, ὥστε δὲν ἦτο βασιλεὺς κανεῖς πλούσιος καὶ ἐντιμὸς ὡς ἐκεῖνος, οὔτε πρὶν αὐτοῦ, οὔτε μετ' αὐτόν, ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἰσραὴλ.

ΤΟ ΦΟΝΙΚΟΠΟΤΑΜΟΝ.

Αὐτόχθονες Ἰνδοὶ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

ΠΡΟ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐπέκεινα ἑκατοικοῦσεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Νεοβοράκου, ἐπὶ τῶν ὄχθῶν ῥύακος, Φονικοποτάμου σήμερον λεγομένου, μικρὰ τις φυλὴ Ἀμερικανῶν Ἰνδῶν. Λευκοὶ τις, ἤγουν Ἀγγλαμερικανός, λεγόμενος Στάκιος, μὲ τινὰς τέχνας τὰς ὁποίας ἐγγύριζε χρησιμεύων εἰς τοὺς ἀγρίους, ἔλαβε σιωπηλῶς τὴν ἀδειαν νὰ κατοικῇ ἐντὸς εἰς τὰ ὄρια τῶν ὑπῆρχε δὲ μάλιστα φιλία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ γηραλέου τινὸς Ἰνδοῦ, Ναωμᾶν τὸνομα, ὅστις ἐσύχναζε καὶ πολλὰκις ἐφιλοξενεῖτο εἰς τὸν οἶκόν του. Οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοὶ οὐδέποτε μὲν συγχωροῦν ἀδικίας, ἀλλ' οὔτε λησμονοῦν εὐεργεσίας. Ἡ οἰκογένεια συνίστατο ἀπὸ τῶν Στάκιον, τὴν σύζυγον αὐτοῦ, καὶ δύο τέκνα, ἐν ἀρσενικὸν καὶ ἐν θηλυκόν, τὸ μὲν πενταετὲς, τὸ δὲ τριετὲς.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὑπῆγεν ὁ Ναωμᾶν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Στακίου, ἀναψε τὴν σύριγγά του, καὶ ἐκάθισεν. Ἐφαίνετο σοβαρώτατος· κάποτε ἀνεστέναζεν ἐκ βιάθους φυγῆς, ἀλλὰ γρῦ δὲν τοῦ ἐφευγεν. Ἡ σύζυγος τοῦ Στακίου, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔλειπε, τὸν ἠρώτησε τί τρέχει, μὴπως ἦτον ἀρρώστος. Ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀνεστέναζεν, ἀλλὰ δὲν ὠμίλησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε. Τὴν ἐπαύριον, ἐπιστρέψας, ἐφέρθη ταυτοτρόπως. Ἡ γυνὴ λοιπὸν, ἀποροῦσα, ἐδιηγήθη τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος ἐσυμβούλευσεν αὐτὴν νὰ βιάσῃ τὸν γέροντα νὰ ἐξηγηθῇ. Ὁ δὲν τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅτε πάλιν ἔκαμε τὴν ἐπίσκεψιν, τὸν ἐβάρυνε πολὺ πλεόν παρά τὸ σύνθηδες. Τέλος, ὁ γέρον Ἰνδὸς εἶπεν, 'Ἐγὼ εἶμαι κόκκινος, τὰ δὲ χλωμὰ πρόσωπα εἶναι οἱ ἐχθροί μας· διατὶ νὰ ὀμιλήσω;—' Ἀλλ' ὁ ἀνὴρ μου καὶ ἐγὼ εἶμεθα φίλοι σου· χιλιάκις ἔφαγες ἀλάτι μαζῆ μας, καὶ χιλιάκις τὰ τέκνα μου ἐκάθισαν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά σου. Ἄν ἐξεύρης τίποτε, εἰπέ το.'—' Ἀλλὰ θέλω χάσειν τὴν ζωὴν μου, ἂν μαθητευθῇ· καὶ αἱ λευκόχροι γυναῖκες δὲν εἶναι καλάι νὰ φυλάττωσι μυστικά, ἀπεκρίθη ὁ Ναωμᾶν.—' Δοκίμασέ με, καὶ ἰδέ.'—' Ὁμνύεις, μὰ τὸ Μέγα σας Πνεῦμα, ὅτι δὲν θέλεις τὸ εἰπεῖν εἰς κανένα ἐκτὸς εἰς τὸν ἀνδρα σου;—' Εἰς ποῖον ἄλλον ἔχω νὰ τὸ εἶπω;—' Ἀλλ' ὀμνύεις;—' Ὁμνύω, μὰ τὸ Μέγα μας Πνεῦμα.

ὅτι εἰς κανένα δὲν θέλω τὸ εἰπεῖν ἐκτὸς εἰς τὸν ἀνδρα μου.—' Οὔτε ἂν σὲ φονεύσῃ ἡ φυλὴ μου διὰ τὴν ἀδελφίσαν σου νὰ τὸ εἶπῃς;—' Οὔτε ἂν μὲ φονεύσῃ ἡ φυλὴ σου διὰ τὴν ἀδελφίσαν μου νὰ τὸ εἶπω.'

Ὁ Ναωμᾶν τότε τὴν ἐγνωστοποίησεν, ὅτι διὰ τινὰς ἀδικίας τῶν ὀμογενῶν της, οἱ ὀμόφυλοι του ἦσαν παρωργισμένοι, καὶ εἶχαν ἀπόφασιν ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ σφάζωσιν ὅσους ἐπρόφθαναν λευκοὺς οἰκιστάς· ὅτι πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνδρα της, καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν κρυφὰ καὶ γρήγορα νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ μονόξυλόν των, καὶ νὰ καταφύγωσι πέραν τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀσφαλές τι μέρος. 'Κάμε γρήγορα, καὶ πρόσσεχε μὴ βάλῃς κανένα εἰς ὑποψίαν,' εἶπεν ὁ Ναωμᾶν, ἐνῶ ἀνεχωροῦσεν. Ἡ καλὴ γυνὴ ὑπῆγεν εἰς ἐντάμωσιν τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος ὠφέρευεν εἰς τὸν ποταμόν, τὸν ἐδιηγήθη τὰ τρέχοντα, καὶ, χωρὶς διόλου νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐπροχώρησεν εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ δυστυχίαν ἦτο γεμάτον ἀπὸ ὕδωρ. Ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα ἕως νὰ τὸ ἀδειάσωσιν· εἰς δὲ τὸ ἀναμεταξὺ, ὁ Στάκιος ἐνθυμήθη τὸ τουφέκιόν του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκον νὰ τὸ ἐπάρῃ. Εἰς ὅλα ταῦτα ἐπέρασε καιρὸς, πολὺτιμος διὰ τὴν ἀθλίαν ταύτην οἰκογένειαν. Τοῦ Ναωμᾶν αἱ καθημέραν ἐπισκέψεις, καὶ ἡ ὑπὲρ τὸ σύνθηδες σοβαρότης του, εἶχαν βάλειν εἰς ὑποψίαν μερικῶν ἀγρίους, οἵτινες διὰ τοῦτο παρετήρουν προσεκτικῶς τοῦ Στακίου τὰ κινήματα. Νέος τις Ἰνδὸς, βαλμένος ἐξεπίτηδες νὰ φυλάττῃ, βλέπων ὅλην τὴν οἰκογένειαν ἐτοιμαζομένην νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ μονόξυλον, ἔτρεξεν εἰς τὸ Ἰνδικὸν χωρίον, ἀπέχον ὡς ἐν μίλιον, καὶ ἔδωκε τὴν εἶδησιν. Πέντε Ἰνδοὶ συνηθροίσθησαν, ἔδραμαν πρὸς τὸν ποταμόν, ὅπου ἦσαν δεμένα τὰ μονόξυλα των, ἐπήδησαν μέσα, καὶ ἤλαυναν ἕκαστος τὸ κωπῖον αὐτοῦ ἐξοπῖσω τοῦ Στακίου, ὅστις εἶχεν ἤδη προχωρήσειν ἀρκετά. Τόσον δὲ ταχέως ἐπλησίαζαν, ὥστε, δις ἀφήσας τὸ κωπῖον, ἐπίασε τὸ τουφέκιον. Ἀλλ' ἡ γυνὴ του ἐμπόδισεν αὐτὸν νὰ πυροβολήσῃ, εἰποῦσα ὅτι, ἂν ἐπυροβόλει, καὶ ὕστερον ἐπιάνοντο, ἤθελαν ὑποφέρειν τὰ πάνδεινα. Ἐπολεμοῦσε λοιπὸν ὁ ἀθλιὸς εἰς τὸ κωπῖον, ἕως οὗ ἰδρωτὸς ῥανίδες μεγάλαι ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του. Τίποτε ὅμως δὲν ὠφέλησεν· οἱ Ἰνδοὶ τοὺς ἐπρόφθασαν, ὀλίγον ἀπέχοντας τῆς ξηρᾶς, καὶ τοὺς ἐγύρισαν ὀπίσω, μὲ ἀγρίους ἀλαλαγμοὺς θριάμβου.

Ἀποβάντες, ἔκαυσαν τὸν οἶκον τοῦ Στακίου, καὶ ἔσυραν αὐτόν, τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του εἰς τὸ χωρίον. Ἐδῶ συνηθροίσθησαν οἱ προῦχοντες τῶν γερόντων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Ναωμᾶν, διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου εἶπεν ὅτι κάποιος ἄνθρωπος ἰδικὸς των, ἀναμφιβόλως, εἶχε πράξειν ἐγκλημα καθολιστώσεως, εἰδοποιήσας τὸν λευκὸν Στάκιον περὶ τῶν σκοπῶν τῆς φυλῆς, καὶ ἐπρότεινε νὰ ἐξετάσωσι τοὺς αἰχμαλώτους, διὰ νὰ μάθωσι ποῖος ἔδωκε τὴν εἶδησιν. Οἱ γέροντες ἔστησαν εἰς τοῦτο, καὶ ὁ Ναωμᾶν μεταξὺ τῶν ἄλλων. Πρῶ-

Ἰνδῶν Συμβόλιον.

τον ἠρωτήθη ὁ Στάκιος ἀπὸ ἑνα τῶν γερόντων, ὅστις ὠμίλει Ἀγγλικά, καὶ διηρμήνευεν εἰς τοὺς λοιπούς. Ὁ Στάκιος δὲν ἠθέλησε νὰ προῶσῃ τὸν φίλον του. Ἠρωτήθη ἔπειτα ἡ γυνὴ του, ἐνῶ συγχρόνως δύο ἄγριοι ἔστεκαν ἀπειλοῦντες νὰ θανατώσωσι τὰ τέκνα, ἐὰν δὲν τὸ ὠμολόγηι. Ἐζήτησε νὰ σκεπάσῃ τὴν ἀλήθειαν, μὲ λόγια ὅτι ἴδεν ὄνειρον τὴν προτεραίαν νύκτα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐτρόμαξε, καὶ διὰ τοῦτο κατέπεισε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ φύγωσι. Ἐξήγησε τὸν ὄνειρόν της, καὶ ἔπειτα εἶπεν ὁ γέρον Ἰνδός· Ἦναι, εἰσαι δίγλωσσος καὶ διπρόσωπος· εἶπε τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ μὴ, τὰ τέκνα σου ἐξάπαντος θανατόνονται. Ὁ υἱὸς καὶ ἡ κόρη τῆς ἐφέρθησαν τότε πλησίον αὐτῆς, καὶ οἱ δύο ἄγριοι ἔστεκαν ἐπάνωθεν τῶν, ἔτοιμοι νὰ ἐκτελέσωσιν αἱματώδεις διαταγὰς.

Ὁνοματίζεις, εἶπεν ὁ γέρον Ἰνδός, τὸν κοκκινόχρουν, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν φυλὴν του; Τρεῖς φορές θῆλω σ' ἐρωτήσῃν. Ἡ μήτηρ δὲν ἀπεκρίθη. Ὁνοματίζεις τὸν προδότην; Αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα φορά. Ἡ ἀθλία μήτηρ ἐκύτταξε τὸν ἄνδρα τῆς, ἔπειτα δὲ τὰ τέκνα τῆς, καὶ ὠμμάτιασε τὸν Ναωμάν, ὅστις ἐκάθητο καπνίζων μὲ ἀτάραχον σοβαρότητα. Ἐσφιγξε τὰς χεῖράς της, ἐδάκρυσε, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε στόμα. Ὁνοματίζεις τὸν προδότην; Αὕτη εἶναι ἡ τρίτη καὶ τελευταία φορά. Ἡ στενοχωρία τῆς μητρὸς ὑπερηύξησε, πάλιν ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸν Ναωμάν, ἀλλ' ἦτο ψυχρὸν καὶ ἀκίνητον τὸ ὄμμα του. Παῦσις στιγμιαία ἠκολούθησε, καὶ τὰ ὄργανα τοῦ θανάτου ἦσαν ὑψωμένα ὑπὲρ κεφαλῆς τῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα παρεκάλουν τὴν μητέρα τῶν νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τὰ σκοτώσωσι.

Στάσου, ἐφώνησεν ὁ Ναωμάν. Πᾶν ὄμμα ἐστράφη πρὸς αὐτόν. Στάσου, ἐπανάλαβε μὲ τόνον ἐξουσίας. Λευκὴ γύναι, ἐφύλαξες τὸν λόγον σου μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Ἐγὼ εἶμαι ὁ προδότης. Ἐφαγα ἀπὸ τὸ ἄλας, ἐθερμάνθην εἰς τὸ πῦρ, ἐμέθεξα τῆς φιλοπροσύνης τῶν Χριστιανῶν τούτων λευκῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγὼ τοὺς ἐφάνέρωσα τὸν κίνδυνον. Εἶμαι μαρμαμένος, ἀφυλλος, ἀκλωνος κορμός· κατακόφετέ με, ἂν θέλετε· εἶμαι ἔτοιμος. Ὁλολυγμὸς ἀγανακτήσεως ἤχησε πανταχόθεν. Ὁ Ναωμάν κατέβη ἀπὸ τὸ λαρί-

διον ὅπου ἐκάθητο, περιετύλιξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μὲ τὸν δερμάτινον μανδύαν του, καὶ ὑπέκρυφεν εἰς τὸ πεπρωμένον. Ἐπεσε νεκρὸς εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς, μ' ἑνα κτύπον τοῦ πελέκεως.

Ἄλλ' ἡ θυσία τοῦ γέροντος Ἰνδοῦ, καὶ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς Χριστιανῆς, δὲν ἤρκεσαν εἰς σωτηρίαν τῶν ἐπιλοίπων. Ἐχάθησαν—πῶς, εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν· ἡ δὲ μνήμη τῆς συμφορᾶς αὐτῶν διατηρεῖται εἰς τ' ὄνομα τοῦ τερπνοῦ ῥύακος, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ὁποῖου ἐξησαν καὶ ἀπέθαναν,—διότι μέχρι τῆς σήμερον Φονικοπόταμον αὐτὸν καλοῦσι.

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ.

ΔΕΝ εἶναι ἀμφιβολία ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἐνήστευαν εἰς τινὰς περιστάσεις, ἐνόησαν τὴν προσευχὴν μὲ τὴν νηστείαν, ἀλλ' ὄχι πολλὰς ἡμέρας ἀλλεπαλλήλους, οὐδὲ περιοδικῶς εἰς ὥρας τινὰς τοῦ ἔτους ὀρισμένας. Οἱ μετ' αὐτοὺς, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἔπρασαν τὸ αὐτὸ, ἀφίοντες ὅμως εἰς καθένα τὴν ἄδειαν νὰ νηστεύῃ ὅσον ἤθελε, καὶ ὅτε ἤθελε, καὶ ἡ νηστεία τῶν ἦτο παντελὴς ἀποχὴ τροφῆς. Μόνην περιοδικὴν νηστείαν εἶχαν, εἰς μνήμην τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα ἑβδομάδα, τὴν ἐπονομασθεῖσαν μεγάλην. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι ἐφύλασαν καὶ τὴν νηστείαν τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς. Τὴν τρίτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἐνομίσθησαν ἀπὸ πολλοῦς αἱ περιοδικαὶ νηστείαι ἀναγκαιότεραι (εἰς τὰς ὁποίας οἱ Δυτικοὶ Χριστιανοὶ ἐπρόσθεσαν καὶ τὴν νηστείαν τοῦ Σαββάτου)· ἡ νηστεία ὅμως δὲν ἦτο (τοῦλάχιστον εἰς πολλοὺς) παντελὴς ἀποχὴ τροφῆς, ἀλλὰ διακρίσεις βρωμάτων, ζώων χερσαίων ἢ θαλασσίων, ἢ καὶ ξηροφαγία. Τὴν τετάρτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, πρώτη ἡ συγκροτηθεῖσα κατὰ τὸ 341 ἔτος ἐν Γάγγρα σύνοδος ἐκύρωσε τὰς νηστείας, λέγουσα, Ἐἰ τίς τῶν ἀσκουμένων χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης ὑπερηφανεύοιτο, καὶ τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν, καὶ φυλασσομένης ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας παραλύοι, ἀνάθεμα ἔστω. Περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἔλεγε καὶ ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Ἐνηστεύομεν οἶνον τε καὶ κρεῶν ἀπεχόμενοι, οὐχ ὡς βδελύγματα μισοῦντες, ἀλλὰ τὸν μισθὸν προσδοκῶντες, κτλ. Πρὸς τὰ τέλη ὅμως τῆς αὐτῆς ἑκατονταετηρίδος ἄλλος πατὴρ ἐκκλησιαστικὸς, ὁ Αὐγουστίνος, ἔλεγε, Ποίας ἡμέρας χρῆσασθαι, καὶ ποίας ὄχι, νὰ νηστεύωμεν, περὶ τούτου δὲν εὕρισκω τί ὀρισμένον ἀπ' ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν Ἀποστόλων.

Περὶ δὲ τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα λεγομένης μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πρώτη ἡ κατὰ τὸ 366 ἔτος συγκροτηθεῖσα εἰς τὴν Λαοδικεῖαν σύνοδος τοπικὴ λέγει, Δεῖ πᾶσαν τὴν τεσσαρακοστὴν νηστεύειν ξηροφαγοῦντας. Ὁ κανὼν ἀποβλέπει μόνην τὴν Λαοδικεῖαν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν χώρας, ἐπειδὴ ἄλλοι εἰς ἄλλους τόπους οὐτ' εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν οὐτ' εἰς τὸ εἶδος τῆς τροφῆς

ἐσυμφωνοῦσαν. Ἡ ξηροφαγία ἢ ὁμοφαγία ἐφυλάσσετο ἀπὸ τινὰς, ἀλλὰ μόνην τὴν μεγάλην ἑβδομάδα, ἔγουν τὰς ἑξ ἡμέρας τὰς πρὸ τῆς Ἀναστάσεως, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἐπιφάνιος, τῆς αὐτῆς καὶ οὗτος ἑκατονταετηρίδος πατὴρ· Τὰς δὲ ἑξ ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα ἐν ξηροφαγία διατελοῦσι πάντες οἱ λαοὶ, φημί δὴ ἄρτω καὶ ἄλι καὶ ὕδατι τότε χρώμενοι πρὸς ἐσπέραν· σιωπῶν περὶ τῆς νηστείας τῶν πρὸ τῆς ἑξαήμερου ταύτης λοιπῶν ἡμερῶν τῆς τεσσαρακοστῆς. Ἀναπληροῦναι τὴν σιωπὴν ταύτην ὁ Εἰρηναῖος, ἐπίσκοπος Λουγδούνου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἡ τεσσαρακοστὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐμβῆναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ καὶ δὲν ἦτον ἀκόμη κοινὴ εἰς ὅλας τὰς κατὰ μέρος ἐκκλησίας. Ἰδοὺ τί λέγει γράφων πρὸς τὸν Πάπαν Βίκτορα· Οὐδὲ γὰρ μόνον περὶ τῆς ἡμέρας ἐστὶν ἡ ἀμφισβήτησις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῆς νηστείας. Οἱ μὲν γὰρ οἴονται μίαν ἡμέραν δεῖν αὐτοὺς νηστεύειν, οἱ δὲ, δύο· οἱ δὲ, καὶ πλείονας· οἱ δὲ τεσσαράκοντα ἕρας τε ἡμερῶν καὶ νυκτερινὰς συμμετροῦσι τὴν ἡμέραν αὐτῶν. Καὶ τοιαύτη ποικιλία τῶν ἐπιτηρούντων οὐ νῦν ἐφ' ἡμῶν γενοῦντα, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρότερον ἐπὶ τῶν πρὸ ἡμῶν, καὶ οὐδὲν ἔλαττον πάντες οὗτοι εἰρήνευσάν τε, καὶ εἰρηνεύομεν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἡ διαφωνία τῆς νηστείας τὴν ὁμόνοιαν τῆς πίστεως συνίστησι. Ἐδῶ βλέπετε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῶν νηστευόντων· οἱ μὲν ἐνήστευαν τεσσαράκοντα διαφορὰς τῶν νηστευόντων· οἱ μὲν ἐνήστευαν μίαν μόνην ἡμέραν, τὸ μέγα Σάββατον· οἱ δὲ, δύο, ἔγουν τοῦτο καὶ τὴν πρὸ τούτου Παρασκευὴν· ἄλλοι πλείοτερας, δηλονότι τὴν ἑξαήμερον ὅλην τῆς μεγάλης ἑβδομάδος· καὶ τινὲς τελευταῖον, τεσσαράκοντα μόνας ἕρας ἀδιακόπους, ἀρχίζοντες ἀπὸ τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, καὶ λογαριάζοντες αὐτὰς ὡς μίαν ἡμέραν. Τοῦτο λύει τὴν ἀπορίαν τοῦ ἱστορικοῦ Σωκράτους, διὰ τί, διαφέροντες τόσον οἱ νηστευταί, ὠνόμαζαν ὅμως ὅλοι συμφώνως τὴν νηστείαν Τεσσαρακοστήν. Εἰς τὴν Ῥώμην (λέγει) ἐνήστευαν τρεῖς ἑβδομάδας ἀκολούθους· Τρεῖς πρὸ τοῦ Πάσχα ἑβδομάδας, πλὴν Σαββάτου καὶ Κυριακῆς, συνημμένας νηστεύουσιν· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην, τὴν Ἰλλυρίαν καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἕξ· Πρὸ ἑβδομάδων ἕξ τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα νηστείαν νηστεύουσι, τεσσαρακοστὴν αὐτὴν ὀνομάζοντες· ἄλλοι δὲ ἤρχιζαν τὴν νηστείαν πρὸ ἑπτὰ ἑβδομάδων, ἀλλ' εἰς τρόπον, ὅστε νὰ νηστεύωσι τρεῖς μόνας πενταήμερους καὶ ἀνακολούθους νηστείας· Ἄλλοι πρὸ ἑπτὰ τῆς εορτῆς ἑβδομάδων τῆς νηστείας ἀρχόμενοι, καὶ τρεῖς μόνας πενταήμερους ἐκ διαλειμμάτων νηστεύοντες, οὐδὲν ἤττον καὶ αὐτοὶ τεσσαρακοστὴν τὸν χρόνον τοῦτον καλοῦσι. Καὶ θαυμάσαι μοι ἔπεισι πῶς οὗτοι, περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν διαφωνοῦντες, τεσσαρακοστὴν αὐτὴν ὀνομάζουσι. Παύει τὸν θαυμάσιον, καὶ λύει τὴν ἀπορίαν, ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, λέγων περὶ τοῦ Χριστοῦ, πειραζομένου εἰς τὴν ἔρημον ἀπὸ τὸν διάβολον, Καὶ νηστεύσας ἡμέρας Τεσσαράκοντα καὶ νυκτας Τεσσαράκοντα,

ἔσπερον ἐπέινασε. Τὴν τεσσαρακοσήμερον ταύτην τελείαν ἀποχὴν ἀπὸ βρώματα ἠθέλησαν ὁπωσοῦν νὰ εἰκονίσωσιν οἱ παλαιοὶ Χριστιανοὶ, ἀπέχοντες ὁλότελα ἀπὸ βρώματα ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ὉΡΑΣ ΗΜΕΡΙΝΑΣ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΣ κατὰ τὴν ἀνωτέρω μαρτυρίαν τοῦ Εἰρηναίου. Καὶ κρίνω πιθανὸν ἢ μᾶλλον βέβαιον, ὅτι ἀπὸ τῆς τεσσαράκοντα ὡρῶν ταύτης ἀποχὴν ἤρχισεν ἡ πρὸ τοῦ Πάσχα νηστεία, τῆς ὁποίας ἔπειτα ἠύξησαν κατὰ μικρὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἕως νὰ τὴν καταφέρωσιν εἰς ἀληθινὴν τεσσαράκοντα ἡμερῶν νηστείαν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς διαφωνίας εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας· ἀλλὰ δὲν ἦσαν συμφωνότεροι οὐδ' εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀπαγορευμένων βρωμάτων. Ἰδόμεν ὅτι εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἱεροσολύμων Κυρίλλου (τεταρ. ἑκατονταετηρ.) ἀπέιχαν, ὡς ἀπέχομεν καὶ σήμερον, ἀπὸ κρέατα (ἔγουν χερσαίων ζώων σάρκας)· δὲν μᾶς λέγει ὅμως ὁ Κύριλλος, ἂν ἡ τοιαύτη ἀποχὴ ἦτο κοινὴ εἰς ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, ἢ ἂν ἐγένετο μόνον εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τοὺς πλησιοχώρους τόπους. Πιθανὸν ὅτι δὲν ἦτο κοινὴ, ἀλλ' ἐπεκράτει ἀκόμη (εἰς τινὰς καὶ μερικὰς ἐκκλησίας) ἡ ἀρχαιοτέρα εἰσφορά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μὲν ἀπέιχαν ὁλότελα ἀπὸ ἐμφύχων, οἱ δὲ ἐγένετο μόνον ὀψάρια, καὶ ἄλλοι μετὰ τῶν ὀψαρίων καὶ ὄρνεα, διίσχυριζόμενοι ὅτι καὶ τὰ πτηνὰ ἀπὸ τὰ ὕδατα ἐγεννήθησαν ὡς τὰ ὀψάρια (κατὰ τὸ ἔξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἐρπετὰ ψυχῶν ζώων καὶ πετεινὰ πετόμενα, κτλ.) ἄλλοι ἀπέιχαν ἀπὸ αὐγὰ, καὶ ἀπὸ καρπῶν δένδρων· ἄλλοι ἔτρωγαν ξηρὸν μόνον ἄρτον, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὡς λέγει· Οἱ μὲν γὰρ πάντῃ ἐμφύχων ἀπέχονται· οἱ δὲ τῶν ἐμφύχων ἰχθύων μόνους μεταλαμβάνουσι· τινὲς δὲ σὺν τοῖς ἰχθύσι καὶ τῶν πτηνῶν ἀπογεύονται, ἕξ ὕδατος καὶ αὐτὰ, κατὰ τὸν Μωϋσεῖα, γεγενῆσθαι λέγοντες· οἱ δὲ καὶ ἀκροδρῶν καὶ ὠν ἀπέχονται· τινὲς δὲ καὶ ξηροῦ ἄρτου μόνου μεταλαμβάνουσι· ἄλλοι δὲ οὐδὲ τοῦτου. Ἐτεροὶ δὲ, ἄχρις ἐνάτης ὥρας νηστεύοντες, διάφορον ἔχουσι τὴν ἐστίασιν.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Ἡ Αἰγύπτου εἶναι χώρα, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ῥώμη ἐβλεπαν μὲ θαυμασμόν· αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, ὁ μέγας νομοθέτης καὶ ἐλευθερωτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ αὐτοῦ, βρέφος ὢν, μετεκομίσθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ρωμαϊκὴν τοῦ Ἡρώδου εἶναι χώρα, περισπούδαστος εἰς τὸν ἀρχαιολόγον, τὸν φιλόσοφον, τὸν φυσικόν, καὶ, πρὸ πάντων, εἰς τὸν εὐσεβῆ τῆς Γραφῆς ἀναγνώστην· εἶναι τῶντι χώρα, ἣτις ἐνήργησε τὰ μέγιστα ἐπάγω εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, καὶ δι' αὐτῶν ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἡροδότου, τοῦ ἀρχαιοτάτου ὡς καὶ ἀφεντικωτάτου τῶν ὄσων περὶ αὐτῆς ἐπραγματεύ-

θησαν ιστορικῶν, ὑπῆρξαν ἀπαλλάκτως ὅμοια τὰ ὄριά της. Ἐκ τῆς Μεσογείου ἕως εἰς τοὺς καταρράκτας τῆς Σύνης καὶ τὴν Ἐλεφαντίνην νῆσον, τὸ μήκος αὐτῆς, εἴτε ἐπὶ Μαυσείως, Ἡροδότου, τῶν Πτολεμαίων, ἢ καὶ ἐφ' ἡμερῶν μας, εἶναι σωστὰ 600 μίλια. Ἰσοσῶτον εἶναι ἀκρεβῶς καὶ τὸ μήκος τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀπὸ τὴν πρὸς μεσημβρίαν νῆσον Οὐήκτιν ἕως εἰς τὸ βορεινότατον τῆς Σκωτίας ἄκρον. Τὸ κατὰ μέσον ὄρον πλάτος τῆς Αἰγύπτου εἶναι δέκα μίλια· διότι, ἂν καὶ εἰς τινὰς τόπους φθάσῃ εἰς 50, εἰς ἄλλους εἶναι μόνον δύο. Τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην στενότητα ὑποδηλοῦντες οἱ ἀρχαῖοι, ἔλεγον ὅτι δύο ἄνθρωποι στεκόμενοι ἐπὶ τῶν ἄκρων αὐτῆς ἡμποροῦν ν' ἀκούσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Τὸ κατὰ μέσον ὄρον πλάτος τῆς Μεγάλης Βρετανίας εἶναι 100 μίλια, ὅθεν καὶ περιέχει δεκάκις τόσα τετραγωνικά μίλια, ὅσα ἡ Αἰγύπτος· ἀλλ' εἰς τὴν μικρὰν ταύτην περιοχὴν ἔζων ἐπὶ Πτολεμαίων περὶ τὰ 20,000,000 κατοίκων, καὶ πιθανὸν ὅτι ἀρχαιότερα ἦτον ἔτι πολυανθρωποτέρα· ἐνῶ κατ' ὄλην τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, περικλειομένης καὶ τῆς Ἰρλανδίας, ὑπαρχον μόνον 25 ἑκατομμύρια ψυχῶν, καί, μ' ὄλον τοῦτο, δὲν λείπουν παράπονα ὅτι ὁ τόπος ὑπερπλήθει.

Σημειωτέον ὅτι, ἂν καὶ ὑπῆρχε τοσαύτη πολυανθρωπία εἰς τὴν Αἰγύπτου, δὲν φαίνεται ὅμως νὰ ἐγίνοντο μετοικεσίαι εἰς ἄλλας χώρας. Κάμμιν ἐντύπωσιν δὲν ἔκαμεν εἰς τὰ γειτονικά της Ἀφρικῆς μέρη, ἢ τις τότε, ὡς καὶ σήμερον, ἦτον ἐν γένει ὀλιγάριθμος.

Εἰς τί ν' ἀποδώσωμεν τὴν πολυανθρωπίαν ταύτην τῆς Αἰγύπτου; τίνι τρόπῳ τοσοῦτον ἐξεπέρασε τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡπείρου ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη; τῆς Αἰγυπτιακῆς μεγαλειότητος ἀληθινὴ πηγὴ ἐστάθη ὁ ποταμὸς Νεῖλος, — ποταμὸς ὁ πλέον ἀξιόλογος τῶν ὅσοι ῥέουσι ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Οὗτος φημίζεται ἐξίσου εἰς τὰς ἱεράς Γραφάς καὶ εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς συγγραφεῖς. Ὁ Νεῖλος διαφέρει ἀπὸ τοὺς πλειοτέρους τῶν ἄλλων ποταμῶν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν στομάτων του. Ὁ Ὁμηρος καλεῖ αὐτὸν ἐπ τ ἄ σ τ ο μ ο ν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἐσεβάζοντο μεγάλως τὸν ἀριθμὸν ἐπ τ ἄ, τοῦτο ἠῤῥξανε τὴν πρὸς τὸν Νεῖλον ὑπόληψιν.

Ἄλλο τί ἰδίωμα ἔχει ὁ Νεῖλος, ὅτι συνίσταται ἀπὸ ἓνα μόνον ῥύακα, οὐδὲν λαμβάνων παραποτάμιον διὰ 1200 μίλια ἐκ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ. Κατὰ τοῦτο εἶναι ἀνόμοιος παντὸς ἄλλου ποταμοῦ. Εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐφάνη τόσον μεγαλοπρεπῆς, ὥστε καλεῖ αὐτὸν μονάρχην τῶν ποταμῶν.

Ἄλλο τοῦ Νεῖλου ἰδίωμα εἶναι τὸ ἐπικαλύπτει τὴν πηγὴν αὐτοῦ σκότος. Χιλιᾶκις ἐπροβλήθη, Πόθεν πηγάζει; ἀλλὰ μέχρι τῆς παρούσης στιγμῆς μένει ἄγνωστον. Καμβύσης, ὁ μονάρχης τῶν Περσῶν, ὁ κυριεύσας τὴν Αἰγύπτου, ἀπέστειλε δύο ἐκστρατείας διὰ νὰ ἐξακριβώσωσι τοῦτο, τὴν μὲν διὰ τῆς Λιβυκῆς ἐρήμου, τὴν δὲ ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ. Ἡ

πρῶτη δὲν ὑπέστρεφε ποτέ, χαθεῖσα ἀναμφιβόλως εἰς τὰς καοστηράς ἄμμους τῆς ἐρήμιας· ἡ δὲ ἐδώχθη ὀπίσω ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, χωρὶς νὰ καταρῥώσῃ τὸ σκοπούμενον.

Καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐστειλεν, ὡς ὁ Καμβύσης, δύο ἐκστρατείας, τὴν μὲν διὰ τῆς ἐρήμου, τὴν δὲ διὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἡ δευτέρα συνοδία ἐτάθη τῆς δὲ πρῶτης ἔστησε τὴν πρόοδον ἢ θερμότης, αἱ τῆς ἄμμου ἀνεμοταραχαί, καὶ ὁ χαμὸς τῶν ζωοτροφῶν των, ὥστε ὑπέστρεψαν ἄπρακτοι.

Πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις ἔκαμαν ἕκτοτε, τὰς μὲν οἱ ἀπόστολοι τῆς Ῥώμης κατὰ τὸν μεσαιῶνα, τὰς δὲ μόναρχοι τινὲς Εὐρωπαῖοι εἰς ἐποχὰς ὀψιμωτέρας. Ὁ περιβόητος Μύγγος Πάρκ ἔκαμε δύο ἐκστρατείας, ἐφενεύθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων. Ἐντὸς τῆς τελευταίας πεντηκονταετηρίδος διάφοροι ἄλλοι περιηγηταὶ Ἀγγλοὶ ἐξήτησαν νὰ εὕρωσι τὴν πηγὴν τοῦ Θαυμασίου τοῦτου ποταμοῦ, ἀλλ' ἔτι ὑπεκφεύγει πᾶσαν ἐρευναν, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἐσηκώθη ὁ καλύπτων αὐτὴν πέπλος. Ὁ διάσημος περιηγητὴς Bruce ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κάμει τὴν ἀνακάλυψιν, ἀλλ' ἕκτοτε ἀπεδείχθη λανθασμένος.

Ἄλλο ἰδίωμα τοῦ Νεῖλου εἶναι ἡ περιοδικὴ αὐτοῦ πλημμύρα. Ὡς πρὸς τὰς πλημμύρας ἄλλων μεγίστων ποταμῶν, καθὼς τοῦ Ὀρονόκου εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, τοῦ Μισσισιπίπου καὶ Μισσουρίου εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, τοῦ Γάγγου εἰς τὴν Ἰνδοστᾶν, καὶ ἄλλων ἀλλαχῶ, τὸ αἷτιον εἶναι πρόδηλον. Πάντοτε προηγούνται αὐτῶν βροχαὶ ἄφθονοι, ἢ χιόνος διαλύσεις. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν ὄχθῶν τοῦ Νεῖλου βλέπει ὁ περιηγητὴς τὸν ποταμὸν ἀρχίζοντα νὰ ἀναβαίνει, εἰς καιρὸν ὅτε οὐδὲ βροχὴ ἔπεσεν, οὐδ' ἄνεμοι τινὲς ἰδιαίτεροι ἐπνευσαν, οὐδὲ νέφος κἂν ἐφάνη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Τὰ ὕδατα ἀρχίζουσι νὰ ἀναβαίνωσι περὶ τὴν 9—21ην Ἰουνίου, καὶ ἐξακολουθοῦν ἕως οὗ γίνεται πέλαγος ἡ Αἰγύπτος ὅλη· τότε δὲ, εἰς προσδιωρισμένην χρόνον περίοδον, πίπτουν βαθυμῶν, καὶ, ἐπανερχόμενα εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ῥέουσι ὡς ἀρχήτερα μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ αὐτοῦ καιροῦ τὸ προσεχές ἔτος. Ἐῤῥανε τὸν Νεῖλον, καὶ ἡ Αἰγύπτος ἤθελε καταντήσῃ ἐρημία· τῶντι, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, ἡ Αἰγύπτος δῶρόν ἐστι τοῦ Νεῖλου. Αἱ πλημμύραι αὐτοῦ νομίζεται γενικῶς ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὰς βροχὰς, αἵτινες πίπτουσι εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀβυσσινίας, καὶ τὸ πρᾶγμα πιθανῶς ἔχει οὕτω.*

Ἄς ρίψωμεν διὰ μίαν στιγμὴν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὸν Ἰσθμὸν Σουέζ, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης συνέχειαν αὐτοῦ. Ἐπάνω τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦτου ἐπέρασαν οἱ Ἰσραηλιταί, ὅτε ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα κεῖται εἰς διεύθυνσιν σχεδὸν παράλληλον μὲ τὸν Νεῖλον. Ὁ Ἰσθμὸς ἔχει περίπου 60 μιλίων πλάτος, σύγκειται δὲ ἀπὸ

* Ἰω. Ἀκκ. Τόμ. 1. Σελ. 177.

σκληρὸν πηλὸν συμπεπηγμένον μὲ ἄμμον καὶ χάλικα. Φυσικὰ δύναται τις νὰ προβάλῃ τὴν ἐρώτησιν, Διατί νὰ μὴ σκαφθῇ διώρυξ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τοῦτον, καὶ ν' ἀνοιχθῇ οὕτω πέρασμα ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης; Τοιαύτην διώρυγα κατεσκεύασαν οἱ παλαιοί, ὁ μὲν Φαραὼ Νεκῶς, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀρχίσας, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος τελειώσας αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μηχανικοὶ εὕρηκαν ὅτι τὰ ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἦσαν 30 πόδας ὑψηλότερα παρὰ τὰ τῆς Μεσογείου, διὰ τοῦτο ἤρχισαν τὴν διώρυγα 120 μίλια ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Νεῖλου, ὅπου ὁ ποταμὸς εἶναι 30 πόδας ὑψηλότερος παρὰ εἰς τὰς ἐκβολὰς του.

Ἰγνη ἐναργῆ τῆς διώρυγος ταύτης ἀνεκάλυψαν οἱ

Γάλλοι σοφοί, οἱ συνοδεύσαντες τὸν Βοναπάρτην εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείαν, ὡς καὶ ἄλλοι πλέον ἐσχάτως, διὰ τριάκοντα μιλίων διάστημα. Φαίνεται δὲ νὰ ἦτον 100 πόδας πλατεῖα, καὶ 30 βαθεῖα. Ὁ Ἡρόδοτος μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἶχεν ἀρκετὸν πλάτος, ὥστε δύο τριήρεις νὰ κωπηλατῶσι κατὰ μέτωπον. Ἐπ' αὐτῆς ἡ Κλεοπάτρα μὲ τὴν πολυτελῶς κατεστολισμένην τριήρη τῆς ἐπέρασεν ἐκ τοῦ Νεῖλου εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Ἡμποροῦσε δὲ εὐκολώτατα νὰ μετανοιχθῇ καὶ ἡ αὐτὴ, ἢ σιδηρὰ ὁδὸς, θέλει ἀναμφιβόλως μετὰ βραχὺ καιροῦ διάστημα ἀνοίξῃ εὐλεύθερον πέρασμα διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Νεῖλου εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, καὶ οὕτω ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἰνδίαν.

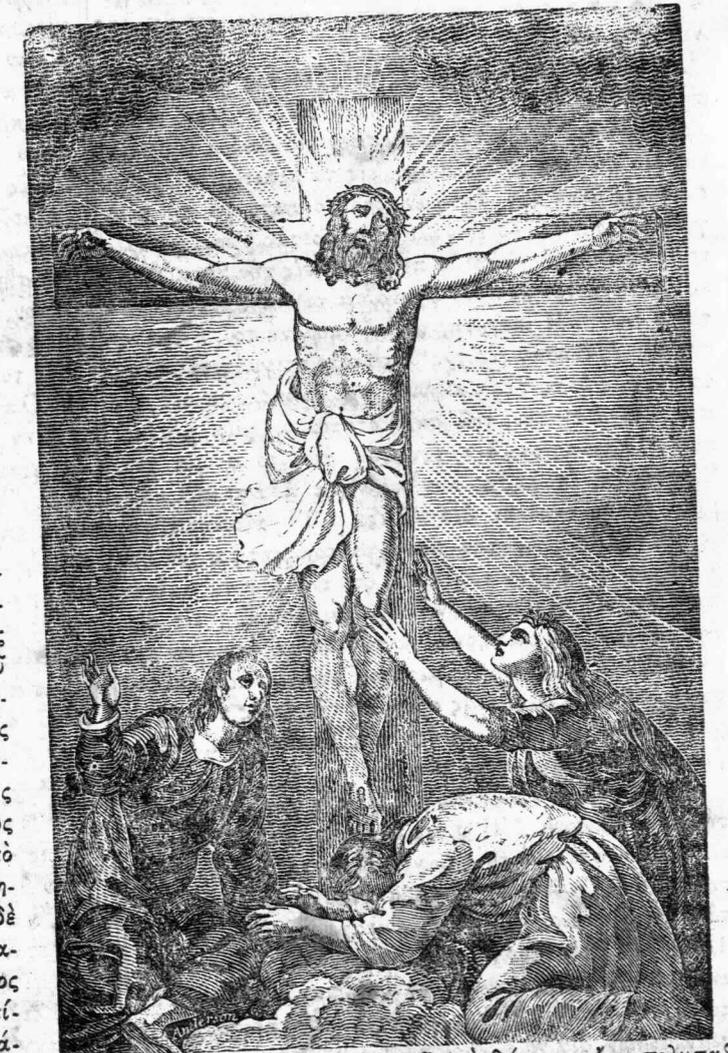
Ἐπεται ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ.—ΥΠΟ Κ. ΚΡΕΑΤΣΟΥΛΗ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε, Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξα σοι τὸν Πάτερ, ἵνα καὶ ὁ Υἱὸς σου δοξάσῃ σε. Ἰωάν. ιζ'. 1.

Τοῦς λόγους τοῦτους ἐξεφώνησεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς σπουδαιότατην περίστασιν. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἐπλησίαζε, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἠγνόει, ὅτι ἠτοιμαζόντο βασιανιστήρια ἐναντίον του. ἤξευρεν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα ἐμελλε νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς του. Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ σταυρὸς, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ καρφωθῇ, ἐθεωρεῖτο ἀπ' ὅλα τὰ βασιανιστήρια ὡς τὸ πλέον ἀτιμὸν. Δὲν τὸν ἐλάνθανεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἱ πολῖται, καὶ αὐτοὶ οἱ πλέον ἐνοχοί, δὲν ἑκαταδικάζοντο διόλου εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον. Οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἐμεταχειρίζοντο σπανιώτατα διὰ τοὺς οὐτιδανούς δούλους των, πράττοντας κἀνὲν μέγα ἐγκλημα. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρουσαν τὸν ἐσταυρωμένον ὡς κατηραμένον ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι ἦτο γεγραμμένον εἰς τὴν νομοθεσίαν των, Κατατηραμένος ὑπὸ Θεοῦ πᾶς κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου. Ὁ Ἰησοῦς, μολον- ὅτι ἐπρόβλεπεν ὅλα ταῦτα τὰ δεινὰ, καὶ τὰς προστοιμαζόμενας ἀτίμους βασάνους, συνωμίλει, μ' ὄλον τοῦτο, τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ἡμέρας μὲ τοὺς μαθητάς του, ὡς σεβάσμιος πατὴρ οἰκογενείας, ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ μέσον τῶν τέκνων του· ἄρχισε νὰ τοὺς παρηγορῇ καὶ νὰ τοὺς διδάσκῃ. Ἐκπληρώσας δὲ ὅλα τὰ παραγγέλματα τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Πατρὸς, ἀναχωρεῖ μὲ τοὺς μαθητάς του εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ παραδίδεται, χωρὶς ἀντίστασιν, εἰς τοὺς ἐρχομένους νὰ τὸν συλλάβωσι. Θεωρῶν δὲ ὅλα, ὅσα ἐμελλε νὰ πάθῃ, ἐφώνησε, Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα.

Ἦγουν, ἐφθασεν ἡ ὥρα, εἰς τὴν ὁποίαν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, θέλει τελειώσῃ τοὺς ἀγώ-

νας τῆς πολυπαθοῦς ζωῆς μὲ θάνατον ἔτι πολυπαθέστερον. Ἐφθασεν ἡ ὥρα, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἁμαρτίαι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θέλουσι ἐξαλειφθῆναι διὰ τῶν παθῶν του· θέλουσι ἐκπληρωθῆναι αἱ προφητεῖαι, τὰ σύμ-

βολα, τὰ ὅποια τὸν ἀνήγγειλαν ἀπαρχῆς ἕως σήμερον ἡ ἄρα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ παλαιὸς νόμος τελειωθείς δίδει τόπον εἰς τὸν νέον· ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς, θριαμβεύσας εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἰς τὸν ἄδην, θέλει θεμελιώσῃ τὸ βασίλειον τῆς δόξης, εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἐκλεκτοὶ θέλουν ἀπολαύσειν αἰώνιον εὐτυχίαν.

Εἰς τὴν ὑστέραν ταύτην ἄραν τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ἐλάμπρυναν τὴν δόξαν του πανταχόθεν. Ἡ ζωὴ του ὅλη ἦτο πλήρης μεγαλειότητος. Ἡ Θεότης του ἐφάνη παντοῦ, ἐξαιρέτως δὲ τὴν ἄραν τῆς προδοσίας, τοῦ ἐμπαιγμοῦ, καὶ τοῦ θανάτου. Οἱ δῆμιοι, ὁ σταυρὸς, αἱ μάστιγες, τὰ καρφία, ἡ λόγχη τὸν ἔκαμαν νὰ φωνάξῃ, 'Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ἄρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε' διὰ τοῦτο ἐπεσφράγισε μὲ τὸ αἷμα του τὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ἤλθε νὰ ἐξηγήσῃ· οἱ ἔχθροί του δὲν εὐρήκαν εἰς αὐτὸν παρὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν ἤλθε νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὸν κόσμον, καὶ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος, ὅτι ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὅποιον ὕψος φαίνεται εἰς τοὺς λόγους του καὶ εἰς τὰς πράξεις του. Εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ἡρώδου, εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Πιλάτου, ἐμπροσθεν τοῦ δολίου Ἀρχιερέως, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κρανίου, εἰς τὸ πραιτώριον ἐμπροσθεν εἰς ὅλην τὴν σπεῖραν, ὅτε ἐδέρνετο μὲ τὸ φραγέλλιον· παντοῦ ἔδειξεν ὅλας τὰς ἀρετὰς Θεοῦ, γενομένου ἀνθρώπου. Ἐξῆλθε πηγαίων εἰς τὴν καταδίκην, καὶ ἡ φωνὴ του ἠκούετο θρηνοῦσα τὴν ἀχόριστον πατρίδα του. Ἡ ἰλαρότης του, ἡ ὑπομονὴ του, ἡ ἀγαθότης του ἐφάνησαν εἰς τὰς ὑστερινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Εἰς ὅλας τὰς μακρυνὰς καὶ λυπηρὰς προσεγγίσεις τοῦ θανάτου, τοῦ σκληροτάτου, κάμμία μέμφις, κἀνὲν παράπονον δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐπροδόθη, ἐπωλήθη· κἀνὲν κίνημα ἀδυναμίας, κάμμιαν ἀνυπομονησίαν δὲν ἔδειξε. Τὸ αἶσθημα τῆς φιλοστοργίας πρὸς τὴν πανάχραντον μητέρα του ἦτο μέγα εἰς τὴν ψυχὴν του· ὅθεν, ὅτε τὴν ἶδεν ἰσταμένην πλησίον εἰς τὸν σταυρὸν, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἡγαπημένον του μαθητὴν, νὰ τὴν θεωρῇ ὡς ἰδίαν του μητέρα. Κακοῦργος τίς μετανοεῖ πλησίον του, καὶ τοῦ συγχωρεῖ· τὰς ὑστερινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του μετεχειρίσθη νὰ παρακαλέσῃ διὰ τοὺς δημίους του, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησίν των.

Σημεῖα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν ἐσημείωσαν τὴν ἄραν ταύτην. Ἡ φύσις ὅλη τὴν ἠσθάνθη. Οἱ νεκροὶ ἐνόησαν μὲ τοὺς ζῶντας διὰ νὰ μαρτυρήσωσι τὴν εὐχαριστήσιν των· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη· ἡ γῆ ἐσεισθή· σκοτὸς ψηλαφητὸν ἐκάλυψε τὴν Ἰουδαίαν· τὰ μνήματα ἠνοίγησαν· πολλοὶ τῶν κεκοιμημένων ἠγέρθησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Ὁ κριτὴς, ὅστις ἐμελλε νὰ καταδικάσῃ τὸν θανάτῳ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κόσμον, μαρτυρεῖ, ὅτι εἶναι ἄδικος· ὁ Ῥωμαῖος ἐκατόνταρχος, ὅστις προέδρευεν εἰς τὴν πρᾶξιν, δοξάζει τὸν Θεόν, καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι, ὅστις πάσχει, εἶναι ὑπὲρ ἀνθρώπων. Ἀφοῦ

δὲ ἶδε τὸ γεγονός, εἶπε, Βέβαια ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο δίκαιος· Ἄληθῶς ὁ ἀνθρώπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ. Οἱ ἀδιάφοροι καὶ περιέργοι θεωροῦν, ὅτι τινες τὸν ἠκολούθουν, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη, ὑπέστρεφαν.

Τὴν ἄραν ταύτην ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θυσιασθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ κόσμου εἰργάσατο τὴν σωτηρίαν μας· ὁ σταυρὸς ἐγινε τὸ ἐξιλεωτικὸν θυσιαστήριον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ χυθὲν ἐπλυνε τὰς ἀμαρτίας ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Ἰδοὺ πόσον εἶναι ὀλέθρια τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμαρτίας, ἐπειδὴ ἐχρειάσθη τὸ αἷμα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν Θεῖαν δικαιοσύνην.

Τὴν ἄραν ταύτην, ὅλαι αἱ προφητεῖαι ἐτελείωσαν. Οἱ προφῆται καὶ ὁ παλαιὸς νόμος ἐγίνοντο μόνον διὰ νὰ ἀναγγέλλωσι τὸν σταυρὸν. Ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἀαρὼν μὲ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης ἐπρομήνυαν τὸν σταυρὸν. Οἱ χρησμοὶ τοῦ Ἡλία καὶ τοῦ Δαβὶδ ἦσαν μαρτυρίαι, προμηνύουσαι τὸν σταυρὸν εἰς τὸν κόσμον. Τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς δεικνύει τὰς εὐρισκομένας σχέσεις μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν συμβεβηκότων τῶν πλέον ἀξιοπαρατηρήτων, καὶ τῶν ὑποκειμένων τῶν πλέον λαμπρῶν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Ἰσαὰκ δεθεὶς εἰς τὸ θυσιαστήριον, διὰ νὰ γείνη θυσία· ὁ χαλκοῦς ὄφις ὑψωθείς εἰς τὴν ἔρημον ἐμπροσθεν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ· ἡ πέτρα κτυπηθεῖσα ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἐκχέουσα ὕδατα ζωῆς εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρήμου, εἶναι τὰ ἐμβλήματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ αἰνίγματα τοῦ θανάτου του. Τὴν ἄραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπέθανε, πᾶσα προφητεῖα ἐπληρώθη, καὶ ὅλα τὰ σύμβολα ἐξηγήθησαν.

Τὴν ἄραν ταύτην τὸ Εὐαγγέλιον διεδέχθη νέαν λατρείαν, καὶ νέαν διδασκαλίαν, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ νόμου. Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου δὲν ἔχει νὰ δεῖξῃ ἐποχὴν μεγαλοπρεπεστέραν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστὰς ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πάσχων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐφώνησε, Διψῶ! Εὐρίσκειτο δὲ ἐκεῖ ἀγγεῖον γεμάτον ὀξείδιον· οἱ στρατιῶται ἐβύβισαν σπογγοριον εἰς τὸ ὀξείδιον, τὸ ἐμπήσαν εἰς τὴν ἄκραν καλάμιον, τὸ ἐπλησίασαν εἰς τὸ στόμα του, καὶ οὕτω τὸν ἐπότιζαν. Ἀφοῦ δὲ ἐγεύθη τὸ ποτὸν τοῦτο, γνωρίζων, ὅτι ὅλα ἦσαν πλέον τελειωμένα, διὰ νὰ λάβῃ τέλος ἡ Γραφή, ἐφώνησε, Τετέλεσται!

Ἡ λέξις αὕτη, προφερθεῖσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάραυτα μετέβαλε τὰ συμφέροντα, τὴν ἐλπίδα, τὴν θρησκείαν τοῦ παντός. Ὁ παλαιὸς νόμος ἐτελείωσε, καὶ ἤρχισε τὸ Εὐαγγέλιον· ὁ νόμος, αἱ θυσίαι, αἱ τελεταὶ τοῦ Ἰσραὴλ παύουν, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον προχωρεῖ ἡσυχα, ἀναπτύσσον τὰς ἀπλὰς καὶ ἀληθεῖς αὐτὸ διδασκαλίας· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ σχισθὲν ἀναγγέλλει, ὅτι ἡ λάμψις τῶν Χερουβὶμ, τὰ ὅποια ἐσκέπαζαν μὲ τὰς πτέρυγας των τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, θέλει σκοτισθῆν ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ Θεοῦ γενομένου ἀνθρώπου. Ὁ ἄκρος Ἀρχιερεὺς ἀποβάλλει τὰ παράσημα τῆς μεγαλειότητός του. Ὁ Χριστὸς μόνος

ἐγινεν ἄκρος Ἀρχιερεὺς τῆς παρούσης καὶ μελλούσης γενεᾶς. Ἡ θυσία τοῦ σταυροῦ ὑπερβαίνει ὅλας τὰς ἄλλας θνητὰς θυσίας καὶ ὅλα τὰ ὀλοκαυτώματα· Χριστὸς, παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἐμβῆκε μίαν φορὰν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὄχι μὲ αἷμα τράγων καὶ μόσχων, ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιον τοῦ αἵματος, διὰ νὰ μᾶς προνοήσῃ αἰώνιαν λύτρωσιν. Ἡ ἄρα αὕτη εἶναι ἡ ἔνωσις καὶ ἡ κοινωνία ὅλων τῶν λατρευτῶν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ· τὸ ἄπειρον διάστημα, τὸ ὅποιον ἐχώριζε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς Ἑθνικοὺς, ἐπαυσεν. Ἡ σκία τοῦ σταυροῦ σκεπάσει ὅλας τὰς οἰκογενείας, καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Ἡ γνώσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι προνόμιον ἐνὸς μόνου λαοῦ· οὐδὲ ἡ λατρεία του περιορίζεται εἰς ἓνα μόνον ναόν. Ἡ γῆ εἶναι πλήρης λατρευτῶν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, λατρευόντων αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Τὴν ἄραν ταύτην ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐθεμελίωσε τὴν πνευματικὴν τοῦ βασιλείαν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν θέλει τελειώσῃ. Οἱ ἔχθροί του νομίζουν, ὅτι διεσκορπίσαν κατὰ πάντα τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν του, καὶ κρίνουν, ὅτι ἠφάνισαν τὴν δόξαν του καὶ τὴν μνήμην τοῦ ὀνόματός του. Ἀγνοοῦν, ὅτι ὁ κάλαμος, τὸν ὅποιον τοῦ ἔδωκαν εἰς τὴν δεξιάν, θέλει μεταβληθῆν εἰς ῥάβδον μὲν σιδηρᾶν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀδίκων· σκῆπτρον δὲ δικαιοσύνης, μὲ τὸ ὅποιον θέλει κυβερνᾶν τὸ πᾶν. Ὁ σταυρὸς, ὁ θεωρούμενος ὡς ὄργανον ἀτιμίας, θέλει ὑψωθῆν ὑπεράνω πάσης δόξης, καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν θρόνων.

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΜΟΡΑΤΙΑΝΟΣ.

Εἰς τινος πολέμου εἰς τὴν Γερμανίαν, λοχαγὸς τις τοῦ ἰππικοῦ, προνομιεῶν, ἶδε καλύβην εἰς τὸ μέσον μονήρους κοιλάδος, καὶ, πλησιάσας, ἐκρυσσε τὴν θύραν. Εἰς τῶν Μοραυϊανῶν, ἡ Ἠνωμένων Ἀδελφῶν, ἐξῆλθε μὲ πολιορκίαν γενεάδα. 'Πάτερ,' εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, 'δεῖξέ με ἄγρον, ὅπου νὰ βάλω τοὺς λοχίτας μου νὰ προνομιεύσωσιν.' 'Εὐθὺς,' ἀπεκρίθη ὁ Μοραυϊανός· καὶ, προπορευόμενος, ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κοιλάδα.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ὡς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἤσαν χωράφιον μ' ἀξιόλογον κριθῆν. 'Τοῦτο δὲ εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλομεν,' εἶπεν ὁ λοχαγός. 'Λάβε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν,' ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγός του· 'ὑπόσχομαι νὰ σ' εὐχαριστήσω.' Ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον, καὶ μετὰ τινα ὥραν ἐφθασαν εἰς ἄλλον ἄγρον κριθῆς. Ὁ λόχος ἐπέξυσε πάραυτα, ἔκοψε τὸ κριθάριον, ἐδεματίασεν αὐτὸ, καὶ πάλιν ἀνέβη. Ὁ ἀξιωματικός τότε εἶπεν εἰς τὸν ὀδηγόν του, 'Πάτερ, καὶ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἡμᾶς ἐβάλες εἰς περιττὸν κόπον· τὸ πρῶτον κριθάριον ἦτο πολὺ καλῆτερον ἀπὸ τοῦτο. 'Ναί,' ἀπεκρίθη ὁ καλὸς γέρον, 'ἀλλὰ δὲν ἦτον ἰδικόν μου.'

ΚΑΡΟΛΟΣ ὁ πέμπτος, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἐ, παραιτηθεὶς ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ

μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰούστου, διεσκέδαζε καταγινόμενος εἰς τὰς μηχανικὰς τέχνας, μάλιστα δὲ τὴν ὀρολογιοποιητικὴν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐξεφώνησε, 'Πόσην μωρίαν εἶχα νὰ δαπανῶ τόσους θησαυροὺς καὶ νὰ χύνω τόσον αἷμα, ζητῶν νὰ κάμω τοὺς ἀνθρώπους ὅλους νὰ ὁμοφρονῶσιν, ἐνῶ οὔτε ὀλίγα ὀρολόγια δὲν ἐμπορῶ νὰ κάμω ὁμοίως νὰ δείχνωσι τὰς ὥρας!'

ΚΑΤΑΣΚΕΤΗ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ.

Οἱ πνεύμονες τοῦ ἀνθρώπου, ὡς οἱ τῶν κατωτέρων ζῶων, εἶναι μαλακαὶ σπογγώδεις οὐσίαι, αἵτινες, ὑγίαινουσαι, ἐπιπλέουν εἰς τὸ ὕδωρ. Χρησιμεῖουν δὲ εἰς τὸ νὰ καθαρῶσιν τὸ αἷμα. Πολλῶν ζῶων τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα φαίνονται διόλου ἀνόμοια τῶν ἀνθρωπίνων πνευμόνων. Ὅτι κάμνουν αὐτοὶ εἰς ἡμᾶς, γίνεται εἰς τοὺς ἰχθύας ἀπὸ τὰ βράγχια. Εἰς δὲ τὰ ἔντομα, ἐπειδὴ ἡ ἀρὴ δὲν ἐμβαίνει διὰ τοῦ στόματος, ἀερίζεται τὸ αἷμα διὰ μέσου μικρῶν τρυπῶν, τεταγμένων εἰς τὰς πλευράς των.

Ὅπως δὲ ποτε καὶ ἂν εἰσέρχεται ὁ ἀρὴ, ἡ ἐνέργειά του ἐπάνω εἰς τὸ αἷμα ἐξίσου ἀπαιτεῖται πρὸς ζωὴν· διότι, ἂν καὶ τὸ ἔντομον ἐμπορῇ νὰ ζήσῃ πολὺ περισσότερο χωρὶς ἀέρα παρ' ὅσον ἀνθρώπος ἠδυνήθη ποτε, μετὰ καιρὸν ὁμοῦ ἐξάπαντος χάνεται καὶ αὐτὸ, ἂν τοῦ ἀφαιρεθῇ ὀλίγον.

Βαστάζοντες τὴν ἀναπνοὴν μας, αἰσθανόμεθα πνιγώδη τινὰ στενοχωρίαν. Τοῦτο εἶναι φιλιῶς αἰσθημα νευρικόν, προσερχόμενον ἀπὸ τὸ αἷμα περῶν ἀκάθαρτον διὰ τῶν πνευμόνων εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς καρδίας. Διὰ νὰ πνιγῇ ἔντομον, ἀρκεῖ ν' ἀλείψωμεν αὐτὸ μὲ παχὺ ἔλαιον. Τὸ ἔλαιον πληροῖ τοὺς εἰς τὰ πλευρά του ἀναπνευστικούς πόρους· αὕτη δὲ ἡ ἐμφραξις τοῦ ἀναπνευστικοῦ μέσου, ἂν ἐξακολουθήσῃ, ἐπὶ τέλους θανατοῖ τὸ ζῶον. Κοινὸν ὕδωρ περιέχει πάντοτε ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα· ὀψάρια δὲ πνίγονται, ἂν περιορισθῶσιν εἰς νερόν, ἀποστερηθὲν τοῦ ἀέρος του διὰ τῆς πνευματικῆς ἀντλίας.

Ὅποιαν μεταβολὴν πάσχει τὸ αἷμα, περῶν διὰ τῶν πνευμόνων, φαίνεται ἀπὸ τὸ χροῖμά του. Ἐμβαῖνον εἰς τοὺς πνεύμονας, ἔχει ὑπόμαυρον ἢ βαθρὸν πορφυροῦν χροῖμα, λέγεται δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν φλεβῶδες αἷμα· ἐμβαῖνον, εἶναι στυλπνοῦ κοκκίνου, καὶ καλεῖται τότε ἀρτηριακὸν αἷμα. Ἡ μεταβολὴ αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐμπνεόμενον ἀέρα.

Ἐνδέχεται νὰ ἐρωτήσῃ τις— Πῶς δύναται τὸ εἰς ἀγγεῖα περιεχόμενον ρευστὸν νὰ πάθῃ τί ἀπὸ τὸν ἐμπνεόμενον ἀέρα, ὅστις δὲν εἰσέρχεται εἰς τὰ ἀγγεῖα αὐτά; Οἱ πνεύμονες, ἐξαιρουμένων τῶν ἀεροσωλήνων, (κλάδων τοῦ λάρυγγος, οἵτινες πανταχοῦ διατριποῦν αὐτοὺς), δὲν εἶναι παρὰ μία δυσσώρευσις αἱματηφόρων ἀγγείων, πλέγμα δικτυωτῶν ὁμοιάζουσα. Τὰ αἱματηφόρα ταῦτα ἀγγεῖα, πλησιάζοντα εἰς τὴν ἐπιφανείαν

τῶν πνευμόνων, διαιροῦνται εἰς ἀπειρίαν κλαδίσκων, αἱ ἐπιδερμίδες τῶν ὁποίων εἶναι τόσο ὑπερβολῆ λεπταί, ὥστε ὁ ἐμπνεόμενος ἀρῆ εὐκόλως ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν, ἐπιφέρων τὰς ἀπαιτουμένας μεταβολάς.

Ἡ τοῦ αἵματος κυκλοφορία, ἀφοῦ ἐκβῆ ἀπὸ τοὺς πνεύμονας ἕως τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτοὺς, εἶναι ἀπλοστατή. Πρῶτον στάδιον διατρέχει, περῶν ἀπὸ τοὺς πνεύμονας εἰς τὴν ἀριστερὰν κοιλότητα τῆς καρδίας. Ἡ τῆς καρδίας ἀριστερὰ κοιλότης συστυλλομένη ἔπειτα ὠθεῖ αὐτὸ εἰς τὰς ἀρτηρίας, αἵτινες τὸ φέρουν εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἀπαιτεῖται πρὸς τροφήν καὶ ζωογόνησιν. Ἀφοῦ πληρωθῶσιν ὅλαι τοῦ συστήματος αἱ χρεῖαι, ἐπανερχεται τὸ αἷμα διὰ τῶν φλεβῶν εἰς τὴν δεξιὰν κοιλότητα τῆς καρδίας, ἀπ' ἐκεῖ δὲ εἰς τοὺς πνεύμονας διὰ τὰ καθαρισθῆ. Καθαρισθὲν εἰς τοὺς πνεύμονας, διατρέχει ἐκ νέου τὸ αὐτὸ στάδιον.

Ἐκ τῆς προηγουμένης περιγραφῆς βλέπομεν ὅτι, ἐνῶ τὸ αἷμα διαβαίνει τοὺς πνεύμονας, μεταβάλλεται τὸ χρώμα του ἀπὸ βαθῦ πορφυροῦν εἰς λαμπρὸν κόκκινον. Εἰς τὰς ἀρτηρίας εἶναι πάντοτε ζωντανὸν κόκκινον, εἰς δὲ τὰς φλέβας πάντοτε ὑποαύρου ἢ βαθέος πορφυροῦ. Ἄνθρωποι, ἀγνοοῦντες τοῦτο, τρομάζουν κάποτε ἐνῶ φλεβοτομοῦνται εἰς τὸν βραχίονα, βλέποντες μαυριδερῶν τὸ αἷμα. Οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔμαθαν ποτὲ ὅτι τοῦ φλεβώδους αἵματος ἡ φυσικὴ ὄψις εἶναι μελάγχρουνος. Τὸ κοινὸν δὲ τοῦτο σφάλμα περιθάλλουν καὶ οἱ ἀγύρται, διὰ τὸ νὰ καταπέθωσι τοὺς ἀμαθεῖς ὅτι ἔχουν κάκιστα, ἐνῶ κατ' ἀλήθειαν δὲν πάσχουν εἰμὴ ἀπὸ μικροτάτην ἀδιαθεσίαν.

Ἰατροὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ποτὲ δὲν ἐκβάλλουν αἷμα ἀπὸ ἀρτηρίαν διότι ἀρτηρία ὅπως οὖν μεγάλη, ἀπαξ κοπεῖσα, δυσκόλως παύει ἀπὸ τὸ νὰ τρέχῃ, ἐκτὸς ἀν δεθῆ με κλωστήν εἰς τὸ ἐγκοπὲν μέρος. Ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον μικρὰ τις ἀρτηρία, τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖ τις νὰ αἰσθανθῆ, καὶ εἰς πολλοὺς νὰ ἴδῃ, πάλλουςαν ἐπὶ τοῦ κροτάφου. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἀνοίγεται κάποτε εἰς ἀποπληξίαν, καὶ εἰς ἄλλας τῆς κεφαλῆς ἐπικινδύνους νόσους.

Ο,ΤΙ μάλιστα χρεωστοῦν οἱ γονεῖς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων εἶναι τὸ μῖσος τοῦ ψεύδους. Ἡ ἀλήθεια, (ἔλεγεν ὁ νομοθέτης Χαρώνδας), εἶναι τὸ ἀναγκαϊότατον μάθημα εἰς τὰ παιδιά, διότι ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτῆς, ὡς ἀπὸ σπόρον γονιμώτατον, γεννῶνται ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἀρεταί.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΤΟ ὠραῖον σύστημα τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν, καὶ κομητῶν, δὲν ἡμπόρει νὰ γεννηθῆ ἄλλοτρόπως εἰ μὴ διὰ τῆς βουλήσεως καὶ προσταγῆς πανσόφου καὶ παντοδυναμοῦ ὄντος. Αὐτὸς κυβερνᾷ τὰ πάντα, ὄχι ὡς ἡ φωνὴ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὡς ὁ κύριος τοῦ σύμπαντος. Αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον Θεός, ἀλλὰ Κύριος ἢ Κυβερνήτης, ἀξιοθαύμαστος διὰ τὰς τελειότητας, ἀξιολάτρευτος διὰ τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ.—ΝΕΥΤΩΝ.

ΚΑΤΑ ΤΟΤ ΒΙΟΤ.

Ποῖον εἰς βίωτοιο τάμοι τρεῖον; εἰν ἀγορῆ μὲν, Νεῖκα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ ὁμοίς, Φροντίδες· ἐν δ' ἀγορῆς, καμπατῶν ἄλις· ἐν δὲ θαλάσση, Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἦν μὲν ἔχρησι, δέος· Ἦν δ' ἀπορῆς, ἀνηγόν. Ἐχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμος Ἔσται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἐπ' ἐρημότερον· Τέκνα, πόνος· πῆρωσις, ἀπαις βίος. Αἱ νεότητες, Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, ἀδρανείες. Ἦν ἄρα τοῖν δε θυοῖν ἐνός αἰρέσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τιπτόμενον.

ΠΕΡ ΤΟΤ ΒΙΟΤ.

Παντοῖην βίωτοιο τάμοι τρεῖον· εἰν ἀγορῆ μὲν, Κῆρα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ ὁμοίς, Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγορῆς, φύσις χάρις· ἐν δὲ θαλάσση, Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἦν μὲν ἔχρησι, κλέος· Ἦν δ' ἀπορῆς, μένος οἶδας. Ἐχεις γάμον; οἶκος ἄριστος Ἔσται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἐπ' ἐλαφρότερον· Τέκνα, πόνος· ἀφροντις, ἀπαις βίος. Αἱ νεότητες, Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, εὐσεβείες. Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἐνός αἰρέσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλά βίου.

Ο ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΣ.

ΤΟ δημοσιευθὲν εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης περὶ Νοητικῆς Πρωϊμότητος ἀρθρον ἴσως κατεκρίθη ἀπὸ τινος ὡς πάντῃ ἀπομεμακρυσμένον τῆς ἀληθείας· προσκαλοῦνται οἱ τοιοῦτοι νὰ ἀναγνώσωσι τὰ ἐπόμενα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία σκια, διὰ τὸ νὰ πληροφορηθῶσιν ὅτι τὸ παραδοξότατον δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ψευδές.

Εἰς χωρίον τῆς Βερμοντίας, μῆς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐγεννήθη τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, 1804, ὁ Ζαρέ Κολβύρνιος (Zerah Colburn) ἀπὸ γονεῖς πτωχοῦ. Εἰς τὸ διάστημα τῶν πρώτων ἐξ ἡμερῶν τῆς ζωῆς του δὲν εἶχεν ὑπάγειν παρὰ μόνον ἐξ ἐβδομάδας εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ κατ' ὄλον τὸν καιρὸν αὐτὸν δὲν εἶχε δεῖξιν εὐφυῖαν τινά, ἀλλὰ μάλιστα τὸ ἐναντίον.

Πρὸς τὰ τέλη ὁμοῦ τοῦ ἔκτου χρόνου, περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἐνῶ ὁ πατὴρ του, ὅστις ἦτο ζυλουργός, κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του, ὁ δὲ Ζαρέ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἔπαιζε μετὰ τὰ πελεκούδια, ἤρχισεν ἔξαφνα νὰ λέγῃ κατ' ἑαυτὸν, 5 φοραῖς 7 εἶναι 35—6 φοραῖς 8 εἶναι 48, κτλ. Ἀκούσας ταῦτα ὁ πατὴρ, φυσικὰ ἐθαύμασε, καὶ, παραιτήσας τὸ ἔργον του, ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ· ἀφοῦ τὸν ἤνε τέλειον εἰς ὄλον τὸν πίνακα τοῦ πολυπλασιασμοῦ, τὸν ἠρώτησε· 13 φοραῖς 97 πόσα γίνονται; τὸ παιδίον ἀπεκρίθη πάραυτα 1261. Ἐσυμπέρανε τότε ὁ ἐκπεπληγμένος ζυλουργός ὅτι θαῦμα τι εἶχε συμβῆν· καὶ τῶντι πολλάκις εἶπεν ὅτι ἔμεινε τόσο ἐκστατικός, ὡς νὰ εἶχεν ἀναστηθῆν νεκρὸς ἀπὸ τὸ μῆγμα.

Μετ' ὀλίγον ἐγνωστοποιήθησαν τὰ παράδοξα ταῦτα

εἰς τὸ χωρίον, καὶ μολονότι δυσκόλως ἐπίστευε καθεῖς τὰ ἀδόξενα, εὐκόλως ὁμοῦ ἐπληροφορεῖτο διὰ προσωπικῆς ἐξετάσεως. Ταχίως δὲ ἀπὸ τὴν μικρὰν κώμην διεδόθη τὸ καινὸν ὄχι μόνον εἰς ὅλας τὰς Ἠνωμένας Πολιτεῖας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑυρώπην· καὶ φιλολογικὰ καὶ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐδιηγούντο μεθ' ἑαυμασθὸν τὸ παραδοξὸν προτέρημα.

Ὁ πατὴρ ἀπεφασισεν ἔπειτα νὰ περιέλθῃ μετὰ τὸν υἱὸν του τὰς κυριωτέρας πόλεις τοῦ κράτους. Πρῶτον ὑπῆγεν εἰς Μοντπελιέρ, ὅπου συνεδρίαζε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ νομοθετικὸν συμβούλιον τῆς πολιτείας· ἐξεπλάγη δὲ καθεῖς μετὰ τοῦ τέκνου τὰς λογιστικὰς δυνάμεις. Ἐπειτα ἐπέρασεν εἰς τὴν Βοστῶνα, καὶ οἱ ἐπιστήμονες τῆς μητροπόλεως ταύτης ἐθαύμασαν ὄχι ὀλιγώτερον παρὰ οἱ ἀπλοὶ χωρικοὶ τῆς Βερμοντίας. Τοῦτο συνέβη τὸ φθινόπωρον τοῦ 1810· ἰδοὺ δὲ τινὰ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ ἔλυσε.—

Ἐρωτηθεῖς, πόσα δευτέρα περιέχονται εἰς 2,000 χρόνους, ἀπεκρίθη·

730,000 ἡμέραι.

17,520,000 ὥραι.

1,051,200,000 λεπτά.

63,072,000,000 δευτέρα.

Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ὠρολόγιον κτυπᾷ 156 φορὰς εἰς 1 ἡμέραν, πόσας φορὰς θίλει κτυπήσειν εἰς 2,000 χρόνους; 113,880,000 φορὰς. Ὁ ἀριθμὸς 12,225 πολυπλασιαζόμενος ἐπὶ 1,223 τί παράγει; 14,951,175.

Ἐῦρε τὸν τετράγωνον ἀριθμὸν τοῦ 1,449· 2,099,601.

Εἰς ἄλλην πόλιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὸ Πόρτσμουθον, ἔλυσε τὰ ἐξῆς προβλήματα τὸν Ἰούνιον, 1811.—

Ἐὰν ἡ Βοστῶν ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν πόλιν Κόνκορντ 65 μίλια, πόσα βήματα πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ περάσω αὐτὸ τὸ διάστημα, πρὸς τρεῖς πόδας τὸ βῆμα; Ἡ ἀπόκρισις, 114,400, ἐδόθη εἰς δέκα δευτέρα λεπτά.

Πόσαι ἡμέραι καὶ ὥραι εἰς 1811 χρόνους; Ἀπεκρίθη εἰς εἴκοσι δευτέρα

661,015 ἡμέραι.

15,864,360 ὥραι.

Πόσα δευτέρα εἰς ἑνδεκα χρόνους; Ἀπόκρισις εἰς τέσσαρα δευτέρα, 346,896,000.

Πόσος ἀριθμὸς πολυπλασιαζόμενος μετὰ ἑαυτὸν παράγει 998,001; Εἰς ὀλιγώτερον παρὰ τέσσαρα δευτέρα, 999.

Πόσαι ὥραι εἰς 38 χρόνους, 2 μῆνας, καὶ 7 ἡμέρας; Εἰς ἐξ δευτέρα, 334,488.

Ἀφοῦ ὁ κύριος Κολβύρνιος εἰδεῖ τὸν υἱὸν του εἰς τὰς περισσοτέρας πόλεις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, καὶ συνήθροισεν ἀρκετὰ χρήματα, ὑπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον του. Ἡθελεν ἴσως πράξειν φρονίμου ἀνδρὸς ἔργον, ἀν, μείνας ἐνταῦθα, ἀφιέρωνε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν κατάλληλον ἐκπαίδευσιν τοῦ τεραστίου τέκνου του· φιλαργυρία ὁμοῦ καὶ φιλοδοξία παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ ἐκπλεύσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν τὸν Ἀπρίλιον, 1812. Εἰς τὸ Λονδῖνον ἐπεσκέφθησαν παμπλη-

θεῖ τὸν Ζαρέ οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ αὐλικοί. Ἡ διαβόητος καὶ πολυθρήνητος Πριγκίπισσα Καρλόττα* ἐτίμησεν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν της· καὶ ὁ ὄχι ὀλιγώτερον διαβόητος μαθηματικὸς Βοννουκάστιλιος ἦτο θαυμαστὸς ἰδιαιτέρως τῆς παραδόξου του δυνάμεως.

Τὰ ἐπόμενα εἶναι τινὰ τῶν εἰς Λονδῖνον κατορθωμάτων του, καθὼς εὐρίσκωμεν αὐτὰ περιγραμμένα εἰς μίαν τοῦ Λονδῖνου προκήρυξιν.

Μεταξὺ ἄλλων ἐρωτήσεων, ἐπρόβαλε καὶ ταύτην ὁ Δούξ Ἐβροράκου, Πόσα δευτέρα λεπτά ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, δηλαδή, εἰς 1813 χρόνους, 7 μῆνας, καὶ 27 ἡμέρας; Ἡ ἀπόκρισις ἐδόθη ὁρθῶς, 57,234,384,000. Εἰς συνέλευσιν τῶν φίλων του ἐπεχείρησε καὶ ἐπέτυχε νὰ ἀναβίβασῃ τὸν ἀριθμὸν 8 εἰς τὴν δεκάτην ἔκτην δύναμιν, καὶ ἔδωκεν ὁρθῶς τὴν ἀπόκρισιν, 281,474,976,710,656.

Τὸν ἐδοκίμασαν ἔπειτα ὡς πρὸς ἄλλους ἀριθμούς, ἐξ ἐνός χαρακτῆρος συγκειμένους, τοὺς ὁποίους ἀνεβίβασεν ὅλους ἕως τὴν δεκάτην δύναμιν μετὰ τὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα, ὥστε ὁ διωρισμένος νὰ καταγράψῃ τὰ γινόμενα ὑπερχειρῶς νὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ μὴ τρέχῃ τόσο πολὺ. Τοῦ ἐζήτησαν τὴν τετραγωνικὴν ρίζαν τοῦ 106,929, καὶ, πρὶν φθάσῃ νὰ καταγράψῃ τὸν ἀριθμὸν, ἀπεκρίθη 327. Παρακαλέσθη ἔπειτα νὰ ὀνοματίσῃ τὴν κυβικὴν ρίζαν τοῦ 268,336,125, καὶ μετὰ τὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα ἀπεκρίθη, 645. Τὸν ἐπρόβαλε τις νὰ εἴρῃ τοὺς δύο ἀριθμούς, ὅστινες παράγουν 247,483· ἀνέφερε δὲ ὡς τοιοῦτους τὸν 941 καὶ 263, ὅστινες τῶντι εἶναι οἱ μόνοι δύο ἀριθμοὶ οἱ παράγοντες αὐτῶν. Ἄλλος τις ἐπρότεινε 171,395· ὀνομάτισε δὲ τοὺς ἐξῆς παραγοντας ὡς τοὺς μόνους, τοῦτέστι, 5 × 34279, 7 × 24485, 59 × 2905, 83 × 2065, 35 × 4897, 295 × 581, 413 × 415. Παρασκεύασαν αὐτὸν ἔπειτα νὰ εἴρῃ τοὺς παραγοντας τὸν 36,083, ἀλλ' ἀπεκρίθη πάραυτα ὅτι δὲν ἔχει· καὶ τῶντι δὲν ὑπάρχουν δύο ἀριθμοὶ, ὅστινες, πολυπλασιαζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τὸν ἄλλον, νὰ παράγῃσιν αὐτὸν.

Διῆσχυρίζοντο ποτὲ οἱ Γάλλοι μαθηματικοὶ ὅτι δὲν εὐρίσκονται δύο ἀριθμοὶ, ὅστινες, πολυπλασιαζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τὸν ἄλλον, παράγουν 4294967297· ἀλλ' ὁ περιβόητος Euler διώρθωσε τὸ σφάλμα, ἀνακαλύψας ὅτι ἔξιςται μετὰ 641 × 6,700,417. Τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐπρόβαλαν εἰς τὸ τέκνον τοῦτο, καὶ μετὰ μόνον τὴν ἐργασίαν τοῦ νοῦς του εὗρεκε τοὺς παραγοντας.

Τὸν παρεκάλεσαν ποτὲ εἰς Λονδῖνον νὰ τετραγωνίσῃ 888,888. Ἐδωκεν ὁρθῶς τὴν ἀπόκρισιν, 790,121,876,544· ἔπειτα δὲ, πολυπλασιασάς τὸ γινόμενον τοῦτο μετὰ 49, παρήγαγε 38,715,971,950,656, ἀριθμὸν τετράγωνον τοῦ 6,222,216.

Ὁ Ζαρέ μετέβη ἀπὸ τὸ Λονδῖνον εἰς τοὺς Παρισίους,

* Ἡ Πριγκίπισσα Καρλόττα, μοναχὴ τῆς Δυγάτης Γεωργίου Δ', βασίλειος τῆς Ἀγγλίας, σύζυγος δὲ Λεοπόλδου, τοῦ νῦν βασιλέως τοῦ Βελγίου, ἀπέθανε πρόωρα, εἰς τὴν γέννησιν τοῦ πρώτου τέκνου της.

καὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς Παρισίους εἰς τὸ Λονδῖνον. Μετὰ πολυειδῆ συμβαντα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τοῦ σκοποῦ μας νὰ ἰστορήσωμεν, ἐξέπλευσε διὰ τὴν πατρίδα του τὸν Μοῖον, 1833, ἔπου τὴν σήμερον ἀκόμη ζῆ, ὄχι μέγας μαθηματικὸς, ἀλλ' ἀπλὸς ἱεροκήρυξ. Ὁ πατήρ του ἀπέθανεν εἰς Λονδῖνον.

ΧΑΒΙΑΡΙΟΝ.

Το χαβιόριον κατασκευάζεται εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἀπὸ τὰ ὡὰ μεγάλων τινῶν ἰχθύων, μαλιστα δὲ ἀπὸ τὰ τοῦ ὀξύρρυγγου, κοινότερον λεγομένου Ἐυρύχι καὶ Μερσίι. Τὸ πλεῖστον μέρος γίνεται παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βόλγα, καὶ προσέτι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δανουβίου, Βορυσθένους ἢ Νίπρου, καὶ τοῦ Ταννείδος. Τὸν Μορτιον φθάνει ὁ ὀξύρρυγγος παμπληθεὶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα διὰ νὰ γεννήσῃ. Αἱ ὡὰς τῶν μεγίστων ὀφθαρίων τοῦ εἶδους τούτου λογαριάζεται ὅτι περιέχουν 3,000,000 ὡὰ· πιανονται δὲ καὶ μὲ δίκτυα καὶ μὲ ἄγκιστρα.

Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ χαβιαρίου εἶναι οὗτος· Πρῶτον ἀφαιροῦν ἀπὸ τὰ ὡὰ τὰς μεμβράνας· δευτέρον τὰ πλύνουν εἰς ὀξείδιον ἢ λευκὸν οἶνον, καὶ τὰ ἐξαπλύνουν ἐπὶ σανιδίου εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ στεγνώσωσι· μετέπειτα ἐντελῶς ἀλατίζουν αὐτὰ, μὲ τὴν χεῖρα τρίβοντες ὁμοῦ τὸ ἅλας καὶ τὰ ὡὰ· ἀκολουθῶς βαλλεται τὸ ταρίχευμα τούτο εἰς σάκκον, καὶ σφίγγεται διὰ νὰ στραγγίσῃ τὸ ὑγρὸν· τέλος δὲ, στοιβοῦνται εἰς βαρέλια, καὶ εἶναι ἤδη ἔτοιμον διὰ πώλησιν.

Τὸ χαβιόριον, τὸ γινόμενον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Κασπίας, στέλλεται ἄς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ Βόλγα εἰς τὴν Μόσχαν· τὸ δ' ἐξαγόμενον ἀπὸ τοὺς λιμένας τοῦ Ευξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος Λίμνης ἀγορεύεται εἰς Ἀστραχάν ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων· τὸ 1833 ἐξήχθησαν ἐκ τῶν λιμένων τούτων 45,852 πούδια, ὁκοδὲς 600,000 περίπου· εἶναι δὲ τούτο κατώτερον τοῦ γινομένου ἐπὶ τῆς Κασπίας. Τὸ περισσώτερον ἀναλίσκεται εἰς τὴν Ῥωσσίαν, Τουρκίαν, καὶ Ἑλλῶδα· στέλλεται ὅμως καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν ὀλιγώτατον.

ΗΘΙΚΟΝ ΝΟΗΜΑ ΜΙΑΣ ΟΡΑΣΕΩΣ.

ΕΙΔΕΝ εἰς μίαν ἕρασιν ὁ μέγας Ἀντώνιος, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ παγίδας· παγίδας εἰς τοὺς κομποὺς καὶ εἰς τὰ περιβόλια· παγίδας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς πλατείας· παγίδας εἰς τὰ παλάτια τῶν ἀρχόντων, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν· παγίδας μίσα εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὰ θυσιαστήρια, παγίδας εἰς κάθε τόπον. Καὶ τί τάχα δηλοῖ ἡ ἕρασις αὕτη; παγίδες εἶναι τῷ κόσμῳ αἱ πλόναι καὶ αἱ ἀπάται, αἱ φροντίδες καὶ μέριμναι· παγίδες, αἵτινες πιάνουσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἀπὸ τὰ ὀμμάτια, ἀπὸ τὸν νοῦν, ἀπὸ τὴν

καρδίαν· παγίδες, αἵτινες κρατοῦν ἄνδρας, γυναῖκας, καὶ παιδιά, νέους καὶ γέροντας. Ἐκεῖνος θέλει νὰ κομῆ προσευχὴν, θέλει νὰ ὑπογῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θέλει νὰ ἐξομολογηθῆ, θέλει νὰ μεταλοβῆ, θέλει, τέλος παντῶν, νὰ διορθωθῆ· ἀλλ' εἶναι πιασμένος ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ κόσμου. Νὰ κομῆ προσευχὴν; ἀλλ' ἔχει εἰς τὸν νοῦν χιλιάς φροντίδας οἰκιακάς. Νὰ ὑπογῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν; ἀλλ' ἔχει νὰ ὑπογῆ εἰς τὸ παλάτιον, νὰ τελειώσῃ ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν· ἔχει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν, νὰ ἴδῃ ἐκείνην τὴν πραγματείαν. Νὰ ἐξομολογηθῆ, καὶ νὰ μεταλοβῆ; δὲν εὐρίσκει οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν ἕραν, οὔτε τὴν στιγμήν. Οὕτω περνᾷ ἡ ἡμέρα χωρὶς προσευχὴν, περνᾷ ἡ ἑορτὴ χωρὶς λειτουργίαν, περνᾷ ὁ χρόνος χωρὶς μετονοίαν, περνᾷ ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μὲ τὰς φροντίδας τοῦ κόσμου, χωρὶς κάμμιαν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ πᾶς νὰ ἦναι ἔννοια Θεοῦ ἐκεῖ, ἔπου εἶναι αἱ φροντίδες τοῦ κόσμου; Λέγει ὁ μέγας Κύριλλος, 'Ἐν θορυβουμένῳ καὶ ἀγωνίᾳ ἔχοντι νῶ, οὔτε ἔννοιά τις τῶν καλῶν, οὔτε Θεοῦ χωρὶς ἐγγίγνεται.' Νερὸν τεταραγμένον, ἔπου δὲν φαίνεται ἡ ὄψις! 'Ὡ πόσον μέγα ἐμπόδιον εἶναι πρὸς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁ κόσμος!—ΜΗΝΙΑΤΗΣ.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΤ ΠΡΩΤΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΝ.

ΕΚ τοῦ ἐπομένου βλέπομεν πόσον ἀσήμαντος ἦτο κατ' ἀρχὰς ὁ ἐπισημώτατος τῶν Ἀμερικανῶν φιλοσόφων Βενιαμίν Φραγκλίνος.

'Ὅτε—λέγει—πρῶτον ἐφθασα εἰς Φιλαδέλφειαν, ἦμην ἐνδυμένος πενιχρότατα, σκεπασμένος ἀπὸ κονιορτῶν καὶ ἀκαθαρσίαν, πλήρεις δὲ ἀπὸ κολτὰς καὶ υποκαμισα ἔχων τὰς ἐπὶ τῶν φορεμάτων θήκας μου. Ψυχὴν μὴ γνωρίζων εἰς ὅλην τὴν πόλιν, δὲν ἤξευρα ποῦ νὰ ζητήσω καταλυμα. Κοπιασμένος ἀπὸ περίπατον, κωπηλατήμα, καὶ ἀγρυπνίαν, ἐπεινοῦσα καὶ υπερβολικὰ· ὄλον δὲ τὸ ἀργυρίον μου συνίστατο εἰς ἓν Ὀλλανδικὸν τάλλαρον, καὶ ἐνὸς σιλλινίου χαλκίνα νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἔδωκα εἰς τὸν περαματάρην διὰ ναῦλον. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχα βοηθήσειν εἰς τὴν κωπηλασίαν, τὰ ἀπέβαλε κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ἐβίασα νὰ τὰ λάβῃ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάποτε γενναϊότερος ὅταν ἔχῃ ὀλίγον, παρ' ὅταν ἔχῃ πολὺ· ἴσως διότι εἰς τὴν πρώτην περίστασιν ἐπιθυμεῖ νὰ κρύψῃ τὴν πτωχείαν του.

Ἀποβάς, ἐπεριπατοῦν κυτταζῶν προσεκτικῶς ἔνθεν κάκειθεν, ἕωσοῦ ἐφθασα εἰς τὴν Ὀδὸν τῆς Ἀγορᾶς, ἔπου ἀπήντησα τέκνον τι μὲ ἓν ψωμίον· πολλὰκις εἶχα γευματίσειν ἀπὸ ξηρὸν ἄρτον· ἠρώτησα δὲ πόθεν τὸ ἠγόρασε, καὶ ὑπῆγα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον, τὸ ὁποῖον μὲ ἔδειξε. Ἐζήτησα παξιμάδια, ἐλπίζων νὰ εὐρῶ καθὼς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχαμεν εἰς Βοστώνη· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμναν τοιαῦτα εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ἐπειτα ἐζήτησα ψωμίον τριῶν σολδίων, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τοσαύτης τιμῆς. Ἄγνοῦν τὰς τιμὰς,

ὡς καὶ τὰ διάφορα εἶδη, τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ μὲ δώσῃ ψωμίον τριῶν σολδίων ἀξίας, ὁποιασδήποτε λογῆς. Μὲ ἔδωκε τρεῖς μεγάλους ἄρτους· ἔμεινα ἐκστατικὸς ὅτι ἔλαβα τόσον πολὺ, τοὺς ἐπῆρα μ' ὄλον τούτο, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἐχώρουν εἰς τὰς θήκας μου, ἐπροπάτην μὲ τοὺς δύο ὑπὸ τὰς μασχάλας μου, τρώγων τὸν τρίτον. Εἰς τοιαύτην καταστάσιν ἐμβῆκα ἀπὸ τὴν Ὀδὸν τῆς Ἀγορᾶς εἰς τὴν Τετάρτην Ὀδὸν, καὶ ἐπέρασα ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ μου. Ἡ μελλόνυμφος κόρη, στίκουσα εἰς τὴν θύραν, μὲ παρετήρησε, καὶ ἔστοχάσθη δικαίως ἀλλόκοτον καὶ κωμικὸν τὸ φαινόμενόν μου.

Ἀφοῦ ἔκαμα ἓνα γῦρον, τρώγων κατ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ περιπάτου, εὐρέθην εἰς τὴν ὀχθὴν τοῦ ποταμοῦ, σιμὰ τοῦ πλοιαρίου μὲ τὸ ὁποῖον ἦλθα. Ἐμβῆκα εἰς αὐτὸ διὰ νὰ πῶ ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμόν. Ἐπειδὴ δὲ ἦμην χορτασμένος μὲ τὸν πρῶτον ἄρτον, ἔδωκα τοὺς ἄλλους δύο εἰς τέκνον καὶ γυναῖκα, ἧτις εἶχεν ἐλθεῖν μαζὴ μας ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου, καὶ ἧτις ἐπερίμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιόν της. Οὕτω δροσισθεῖς, ἐπανέστρεψα εἰς τὴν ὁδὸν, ἡ ὁποία τῶρα ἔγμεν ἀπὸ καλοενδυμένους ἀνθρώπους, ὑπάγοντας ὄλους κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Τοὺς ἐσυνώδευσα, καὶ ὠδηγήθη εἰς μεγάλην ἐκκλησίαν σιμὰ τῆς ἀγορᾶς· ἔκαθισα δὲ, καὶ, ἀφοῦ ἐξέωρησα τριγύρω μου διὰ μερικὴν ἕραν, μὴν ἀκούων τίποτε, καὶ ὦν ὑπερβολῆ νυσταγμένος ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς νυκτὸς, ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον, ὅστις ἐκρατήσεν ἕωσοῦ διελύθη ἡ συνέλευσις· τότε δὲ εἰς ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ μ' ἐξυπνίσῃ. Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ πρώτη οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν εἰσήλθον, ἡ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκοιμήθη, εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν.

ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑΤΟΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ.

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΝ εἶναι ὅτι τὰ φιλοδωρήματα ἦσαν τὸ παλαι, ὡς καὶ τὴν σήμερον, συνήθη καὶ ἀναπόφευκτα εἰς τὴν Ἀνατολήν. Κάποτε δ' ἐγένοντο μὲ σκοπὸν τινὰ ἰδιαιτέρον, ὡς εἰς τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα· Ὅσον ὁ Δαρεῖος ἐπροχωροῦσεν εἰς τὰ μέρη τῆς Σκυθίας, τόσον ἠξάνεν ἡ σιτοδεία τοῦ στρατεύματός του. Ὅτε δὲ κατήντησεν εἰς ἐσχάτην ἀναγκην, ἦλθε πρὸς αὐτὸν μηνυτὴς ἀπὸ τινος Σκυθῆν ἡγεμόνα, φέρων ὡς φιλοδωρήμα ἓν πουλίον, ἓνα ποντικόν, ἓνα βατραχόν, καὶ πέντε τόξα. Ὁ βασιλεὺς ἐμβῆκεν εἰς περιέργειαν νὰ μάθῃ τὸ σημαίνον αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος· ἀλλ' ὁ ἀπεσταλμένος ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε λάβειν προσταγὴν νὰ τὸ παραδώσῃ, καὶ τίποτε περισσώτερον· καὶ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὐρῆ τὸ νόημα. Κατ' ἀρχὰς ὁ Δαρεῖος ἐνόμισεν ὅτι οἱ Σκυθαὶ ἔστεργαν νὰ τοῦ παραδώσωσι τὴν ξηρὰν καὶ τὰ ὕδατα, ἐξεικονιζόμενα εἰς τὸν ποντικόν καὶ τὸν βάτραχον· ὡς καὶ τὸ ἵπικόν αὐτῶν, τοῦ ἀπολοῦ ἢ ταχυτῆς παριστάνετο ἀπὸ τὸ πουλίον· καὶ

συγχρόνως ἑαυτοὺς μὲ τὰ ὄπλα, σημαίνοντα ὑπὸ τῶν τόξων. Ὁ Γωβράς ὅμως ἐξήγησε τὸ αἰνίγμα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· 'Ἐξείρετε,' εἶπε πρὸς τοὺς Πέρσας, 'ὅτι, ἂν δὲν πετάξετε ὡς τὰ πουλῖα, ἂν δὲν κρυφθῆτε εἰς τὴν γῆν ὡς οἱ ποντικοί, καὶ ἂν δὲν κολυμβήσετε ὡς οἱ βάτραχοι, δὲν θέλετε ἐμπορέσειν ν' ἀποφύγετε τὰ τόξα τῶν Σκυθῶν.'

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΡΑΒΙΚΑΙ.

Ο ΜΩΡΟΣ γνωρίζεται ἀπὸ ἐξ χαρακτηριστικὰ— ὀργίζεται ἀναιτίως· ὁμιλεῖ ἀνωφελῶς· ἐμπιστεύεται εἰς τὸν καθένα· μεταλλάσσει εὐκόλως· ζητεῖ ὅ,τι δὲν τὸν ἀνῆκει· καὶ δὲν ἐξεύρει νὰ διακρίνῃ φίλον ἀπὸ ἐχθρόν.

Ἡ ζωὴ συνίσταται εἰς τὴν αὐτάρκειαν, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ περισσεύμα.

Δὲν λογίζεται τις ἄνθρωπος, ἐνόσω κυριεύεται ἀπὸ τὴν ὀργήν.

Δύο εἶναι τὰ πράγματα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων χάνονται οἱ ἄνθρωποι,—τὰ περισσὰ κτήματα, καὶ τὰ περισσὰ λόγια.

Νέος χωρὶς μετανόησιν εἶναι ὡς οἶκος χωρὶς στέγην.

Εὐρίσκονται τρία τινὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναγνωρίζονται παρὰ εἰς τρεῖς περιστασεις—δὲν γνωρίζεται ὁ ἀνδρεῖος εἰμὴ εἰς τὸν πόλεμον· οὐδὲ ὁ φρόνιμος εἰμὴ εἰς καιρὸν ὀργῆς· καὶ ὁ φίλος εἰς τὴν δυστυχίαν.

Μία ἡμέρα τοῦ φρονίμου ἀξίζει περισσώτερον ἀφ' ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ ἄφρονος.

ΠΟΣΟΝ διαφόρως φρονοῦν ἔθνη διάφορα περὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σχήματος καὶ προσώπου! Ῥοδοκόκκινος ὄψις εἶναι ἀσχημοσύνη φρικτὴ ἐπὶ τοῦ παραλίου τῆς Γουίνιας· χεῖλη δὲ παχία καὶ μύτη σιμὴ λογίζονται ὠραιότατα. Εἰς τινὰ ἔθνη, μακρὰ ὠτία, κρεμάμενα ἔπανω εἰς τοὺς ὤμους, ἐλκύουν θαυμασμόν. Εἰς τὴν Κίναν, γυνὴ ἔχουσα πόδας ἀρχετὰ μεγάλους, ὥστε νὰ περιπατῇ μ' ευκολίαν, θεωρεῖται ὡς ἀσχημοσύνη. Τινὰ τῶν εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ἀγρίων ἔθνων δένουν τέσσαρα σανίδια περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων των, καὶ οὕτω, ἐνῶ τὰ κόκκαλα εἶναι ἀκόμη τρυφερά καὶ χονδρώδη, συνθλίβουν αὐτὰς εἰς τετράγωνον σχεδὸν μορφήν.

Ἡ ΑΔΕΛΦΙΚΗ ἀγάπη ἦτον ἀρετὴ ἔξοχος τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Τόσον μεγάλα δείγματα φιλανθρωπίας ἐφαίνοντο κατ' ἐκείνους τοὺς αἰῶνας, ὥστε οἱ Ἐθνικοί, ἂν καὶ κατ' ὅλα ἐθαύμαζαν, πρὸ πάντων ὅμως ἐξεπλήσσοντο, βλέποντες τὴν Χριστιανικὴν φιλαδελφίαν. 'Ἴδὲ πόσον κλίσιον ἔχουν μετὰξὺ των!' κατήντησε παροιμιῶδες. Ἀκόμη καὶ ὁπότε διεφέροντο περὶ θρησκείας, εἶχαν ὑπομονὴν ἀμοιβαίαν, διὰ νὰ μὴ παρὰβῶσι τὸν περὶ ἀγαπῆς μέγαν νόμον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ τῶν ἐφημερίδων εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν ἐσυμποσοῦτο τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1837 εἰς 370· ἐκ τούτων 51 ἐδημοσιεύοντο εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ 190 εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἐπαρχίας· 53 εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ 76 εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Κατ' ἔτος ἐξεδίδοντο διὰ τὰς ἐφημερίδας ταύτας περὶ τὰ 45,000,000 χαρτοσήμων.

Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐβδομαδικῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων (ὄχι ἐφημερίδων), ὅσα ἐδημοσιεύοντο εἰς Λονδῖνον κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἦτον ὡς 50. Ὀκτὼ ἢ δέκα ἐκ τούτων, τὰ ἀξιολογώτερα, ἐπωλοῦσαν κατ' ἐβδομοδα σχεδὸν 200,000 ἀντίτυπα, ἢ περίπου 10,000,000 κατ' ἔτος.

Τὰ μηνιαῖα περιοδικὰ τοῦ Λονδίνου ἀνέβαιναν εἰς 236. Ἐκτὸς τούτων ὑπῆρχαν καὶ 34 κατὰ τρίμηνον ἐκδιδόμενα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν περιοδικῶν τῶν πωλουμένων τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἑκάστου μηνὸς ἀνέβαινεν εἰς 500,000 ἀντιτύπων· ἡ δὲ ποσότης τοῦ εἰς ἀγορὰν τῶν 500,000 τούτων ἐξοδουμένου ἀργυρίου ἐλογαριάζετο ὡς 25,000 λίτραι στηλίνας.

Ἀπὸ τὸ 1800 ἕως τὸ 1827 ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν 15,888 νέα συγγράμματα, (ἐκτὸς δηλαδὴ μετατυπώσεων καὶ φυλλαδων), ἦτοι 588 νέα βιβλία κατ' ἔτος. Ἀπὸ δὲ τὸ 1828 ἕως τὸ 1836 τὰ δημοσιευθέντα νέα συγγράμματα ἦσαν ὡς ἀκολούθως:

Ἔτος.	Συγγράμματα.	Τόμοι.
1828 . . .	842 . . .	1105
1829 . . .	1064 . . .	1413
1830 . . .	1142 . . .	1592
1831 . . .	1105 . . .	1619
1832 . . .	1152 . . .	1525
1833 . . .	1180 . . .	1567
1834 . . .	1220 . . .	1494
1835 . . .	1382 . . .	1713
1836 . . .	1332 . . .	1573

Ἐλογαρίσθη ὅτι τὰ ἐκδιδόμενα εἰς Μεγάλῃν Βρετανίαν κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς ἔτους περιοδικὰ συγγράμματα περιλαμβάνουν πλειοτέρας κόλλας χαρτίου, παρ' ὅλα τὰ βιβλία, ὅσα ἐτυπώθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφικῆς τέχνης μέχρι τοῦ 1500.

Ὁ ἀκόλουθος πίναξ δεικνύει πόσοι τόμοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ πόσοι ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὴν Γαλλίαν, κατὰ τέσσαρας διαφόρους ἐποχάς·

	Τόμ. ἐκ Γαλ. εἰς Ἀγ.	Τόμ. ἐξ Ἀγ. εἰς Γαλ.
1821 . . .	81,127 . . .	19,086
1825 . . .	178,366 . . .	19,036
1830 . . .	108,897 . . .	12,714
1832 . . .	84,954 . . .	19,682

Ἡ μεγάλη διαφορὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, ὅσα ὑπαγουν ἀπὸ τὸν ἓν ἢ τὸν ἄλλον, προέρχεται ἐκ τῶν ἐφεξῆς.—Γερμανικὰ καὶ Ἰταλικὰ βιβλία πῦμπονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τῶν Παρισίων· Γάλλοι βιβλιοπῶλαι μετατυπῶνουν πλήθος Ἀγγλικῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τὴν Εὐρώπην πολὺ ευθηνότερον παρ' Ἀγγλικὰ βιβλία τυπωμένα εἰς τὴν Ἀγγλίαν· καὶ, τέλος, μεταφράσεις Ἀγγλικῶν βιβλίων εἰς τὴν Γαλλίαν εἶναι πολὺ συχνότεραι παρὰ μεταφράσεις Γαλλικῶν βιβλίων εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ΠΕΡΙ ΚΑΝΑΔΩΝ.

ΤΑ εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν Βρετανικὰ κτήματα διαιροῦνται εἰς πέντε ἐπαρχίας, Ἄνω Κανάδα, Κάτω Κανάδα, Νέον Βρυνσοῦϊκον, Νέα Σκωτίαν, Πρίγκιπος Ἐδουάρδου Νῆσον, καὶ Νέα Γῆν.

Ἐκάστη τῶν ἐπαρχιῶν τούτων ἔχει κυβερνήτην, ἢ ἀντικυβερνήτην, Νομοθετικὸν Συμβούλιον, διοριζόμενον ὑπὸ τῆς βασιλείσεως, καὶ Συνέδριον Ἀντιπροσώπων, ἐκλεγόμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων.

Εἰς τὴν Κάτω Κανάδα, τὸ μὲν Νομοθετικὸν Συμβούλιον συνίστατο ἀπὸ 34 μέλη, ἐπὶ ζωῆς διοριζόμενα· τὸ δὲ Συνέδριον τῶν Ἀντιπροσώπων ἀπὸ 88 μέλη, ἐκλεγόμενα ἀπὸ τοὺς πλέον ευκαταστάτους τῶν κατοίκων. Τὴν σήμερον εὐρίσκεται εἰς ἐπανάστασιν ἡ ἐπαρχία αὕτη.

Εἰς τὴν Ἄνω Κανάδα τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον σύγκειται ἀπὸ 17 μέλη, τὸ δὲ Συνέδριον τῶν Ἀντιπροσώπων ἀπὸ 50.

Εἰς τὴν Κάτω Κανάδα οἱ νόμοι εἶναι μέρος μὲν Ἀγγλικοί, μέρος δὲ Γαλλικοί· ἀλλ' εἰς τὴν Ἄνω Κανάδα, ὡς καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας, εἶναι ὅλως Ἀγγλικοί.

Ἐπαρχία.	Πληθυσμὸς τὸ 1834	Γεωγραφικὸ Μίλια.	Ἐξαγωγαι,	Ἐισαγωγαι,
			1834. Ἐπίσημος	1834. Ἐκτίμησις.
Κάτω Κανάδα	549,000	250,000	£613,598	£1,339,624
Ἄνω Κανάδα	336,461	100,000		
Νέον Βρυνσοῦϊκον	119,450	27,704	220,418	519,061
Νέα Σκωτία	142,548	18,742	88,014	285,244
Πρίγκ. Ἐδουάρδου Νῆσος	32,292	2,131	181,566	353,981
Νέα Γῆ	60,088	35,913		
Ὀλικὸς Ἀριθμὸς	1,239,851			